B-FEST 5 Promo Videos

B-FEST 5: ΘΕΜΕΛΙΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΥΤΟΠΙΑ! /27-28-29 Μαΐου 2016, Πανεπιστημιούπολη, Ζωγράφου, είσοδος Ούλωφ Πάλμε, Αθήνα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27/05
Το Σύγχρονο Απελευθερωτικό Πρόταγμα

[youtube id="obE6sBgA_gg"]

ΣΑΒΒΑΤΟ 28/05
Η Μεταλλαγή της Ευρώπης

[youtube id="pFnYUBBOnH8″]

ΚΥΡΙΑΚΗ 29/05
Το Παράδειγμα της Ροζάβα

[youtube id="Fh19S5lV-yk"]

Δείτε ολόκληρο το πρόγραμμα του φεστιβάλ εδώ και εδώ.

Πολιτικό Πρόγραμμα B-Fest 2016: Θεμελιώνοντας την Ουτοπία /Political programme

(Scroll down for english text!!)

B-FEST 5: ΘΕΜΕΛΙΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΥΤΟΠΙΑ! /27-28-29 Μαΐου 2016
Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ του Περιοδικού Βαβυλωνία 27-28-29 Μαΐου 2016, Πανεπιστημιούπολη, Ζωγράφου

Το Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ της Βαβυλωνίας "**B-Fest**"

επιστρέφει με καλεσμένους διεθνούς φήμης ομιλητές και καλλιτέχνες!! Μετά από τις επιτυχημένες του διοργανώσεις τα τελευταία χρόνια που προσέλκυσαν δεκάδες χιλιάδες κοινού, το **B-Fest** επανέρχεται φέτος με το πολιτικό του πρόγραμμα να περιστρέφεται γύρω από θέματα όπως το προσφυγικό, τον μετασχηματισμό της Ευρώπης, την άμεση δημοκρατία και τα σύγχρονα απελευθερωτικά κινήματα σε Ευρώπη και Μέση Ανατολή.

(Δείτε το πολιτιστικό πρόγραμμα του φεστιβάλ εδώ)

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27/05
Το Σύγχρονο Απελευθερωτικό Πρόταγμα

18:00 Οικονομική κρίση & Αυτοδιαχείριση
Ομιλητές:
Jerome Roos (ROAR Mag, European Univ. Institute)
Γιώργος Οικονόμου (διδάκτωρ Φιλοσοφίας)
Κώστας Χαριτάκης (BIO.ME.)

19:00 Το Πρόταγμα της Αυτονομίας στον 21ο αιώνα
Ομιλητές:
David Ames Curtis (Agora International)
Αλέξανδρος Σχισμένος (συγγραφέας, υπ. διδάκτορας)
Yavor Tarinski (περιοδικό Βαβυλωνία)

20:30 Κοινά αγαθά & Σύγχρονα Κοινωνικά Κινήματα
Ομιλητές:
Massimo De Angelis (παν/μιο Ανατολικού Λονδίνου UEL)
Γιώργος Παπανικολάου (P2P Foundation)
Γρηγόρης Τσιλιμαντός (Αντιεξουσιαστική Κίνηση)

WORKSHOP

18:00 Κρίση & Ανεξάρτητη Δημιουργία στο Σύγχρονο Θέατρο
Ομιλητές:
Ορέστης Τάτσης (σκηνοθέτης, περιοδικό Ερμα)
Σάββας Στρούμπος (σκηνοθέτης, ομάδα *Σημείο Μηδέν*)

ΣΑΒΒΑΤΟ 28/05
Η Μεταλλαγή της Ευρώπης

18:00 Θωράκιση της Ευρώπης με Αφορμή το Προσφυγικό & Ανοδος της Ακροδεξιάς
Ομιλητές:
Μέλη Πρωτοβουλιών για τους Πρόσφυγες από:
Γαλλία (καταυλισμός μεταναστών, προσφύγων στο Καλαί)
Γερμανία (Ums Ganze!, Beyond Europe)
Ιταλία (Spazio di Mutuo Soccorso – Cantiere, Μιλάνο)
Βουλγαρία (AFA Σόφιας, Антифашистко действие София)
Ελλάδα (Κατάληψη Στέγης Προσφύγων Νοταρά 26, κ.α.)

19:00 Προσφυγικό: Μετακινήσεις Πληθυσμών και Ταυτότητα χτες & σήμερα
Ομιλητές:
Claudia Moatti (παν/μιο Νότιας Καλιφόρνιας)
Φιλήμονας Πατσάκης (περιοδικό Ερμα)
Αποστόλης Στασινόπουλος (περιοδικό Βαβυλωνία)

20:30 Wikileaks, TTIP & Ψηφιακά Δικαιώματα/ IoT
Ομιλητές:
Julian Assange (Wikileaks, μέσω ζωντανής τηλεδιάσκεψης)
Chris Spannos (New Internationalist Mag, teleSUR English)
Αντώνης Μπρούμας (περιοδικό Βαβυλωνία)

WORKSHOP

19:00 Γεωπολιτική, Αντιεξουσιαστικά Κινήματα, Στρατιωτική Ιστορία & Επαναστάσεις
Ομιλητής: Παναγιώτης Ξηρουχάκης (Zero Geographic)

ΚΥΡΙΑΚΗ 29/05
Το Παράδειγμα της Ροζάβα

17:00 Κοινωνική Οικολογία, Αποανάπτυξη & Κλιματική αλλαγή

Ομιλητές:
Άγγελος Βαρβαρούσης (Research and Degrowth, Αυτόνομο Παν/μιο Βαρκελώνης)
Γιάννης Μπίλλας (Κίνηση για την Αποανάπτυξη Τρικαλινών Πολιτών, βιοκαλλιεργητής)
Θοδωρής Καρυώτης (TRISE: Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Οικολογίας)
Νίκος Ιωάννου (περιοδικό Βαβυλωνία)

18:00 Πόλεμος, Βία & ο Επαναστατικός Ρόλος των Γυναικών στη Μέση Ανατολή
Ομιλητές:
Νικόλας Κοσματόπουλος (ανθρωπολόγος, παν/μιο Βηρυτού AUB)
Αναρχικές Γυναίκες Τουρκίας (Anarşist Kadınlar)
Ελιάνα Καναβέλη (διδάκτωρ Κοινωνιολογίας, περιοδικό Βαβυλωνία)

20:00 Δημοκρατία χωρίς Κράτος: Το Πείραμα της Ροζάβα
Ομιλητές:
Dilar Dirik (μέλος Κινήματος Κούρδων Γυναικών, παν/μιο Cambridge)
Σπύρος Κουρούκλης (Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη Ροζάβα)
Νίκος Κατσιαούνης (περιοδικό Βαβυλωνία)

WORKSHOPS

17:00 Πολεμικές τέχνες, Αυτοοργάνωση & Φύλο
Ομιλητές:
Άννα Κάβουρα (υπ. Διδάκτωρ, παν/μιο Γιουβάσκιλα)
Μάλαμας Σωτηρίου (αυτοοργανωμένο γυμναστήριο Micropolis)

19:00 Σεμινάριο Jiu Jitsu & Πυγμαχία
Άννα Κάβουρα (αθλήτρια/προπονήτρια BJJ, Rio Grappling Club)
Αυτοοργανωμένο Γυμναστήριο Micropolis

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ B-FEST Cinema

Παρασκευή 27/05:

20:00: “**Η φράση που δεν τελείωσε**” (Ντοκιμαντέρ, 99΄, Ελλάδα, 2015) του Μανώλη Παπαδάκη. Θα ακολουθήσει συζήτηση με τον σκηνοθέτη.
21:30: “**Projekt A**” (Ντοκιμαντέρ, 85΄, Γερμανία, 2016) των Marcel Seehuber και Moritz Springer. Θα ακολουθήσει συζήτηση με τον σκηνοθέτη Marcel Seehuber.
22:30: “**Νορβηγία**” (Ταινία Μυθοπλασίας, 73΄, Ελλάδα, 2014) του Γιάννη Βελσεμέ.

Σάββατο 28/05:
17:00: **Film Acting Workshop**, με τον Ελληνο-Αυστραλό σκηνοθέτη Bill Mousoulis.
21:00: “**Ξενία**” (Ταινία Μυθοπλασίας, 134΄, Ελλάδα/Γαλλία/Βέλγιο, 2014) του Πάνου Κούτρα. Θα ακολουθήσει συζήτηση με τον σεναριογράφο Παναγιώτη Ευαγγελίδη.
22:00: “**Κινηματογραφώντας την κρίση**”: Ταινίες Μικρού Μήκους με θέμα την κρίση στην Ελλάδα

Κυριακή 29/05:
19:00: “**Επόμενος Σταθμός: Ουτοπία**” (Ντοκιμαντέρ, 91΄, Ελλάδα/Γερμανία, 2015) του Απόστολου Καρακάση. Θα ακολουθήσει συζήτηση με συντελεστές της ταινίας και εργαζόμενους της BIO.ME.
20:30: “**Interruption**” (Ταινία Μυθοπλασίας, 109΄, Ελλάδα/Γαλλία/Κροατία) του Γιώργου Ζώη. Θα ακολουθήσει συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

PUPPET SHOW: Κουκλοθέατρο – Μαριονέτες (Σάββατο 28/05, 20:00)

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ – ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ: παιχνίδια & δράσεις από άχρηστα υλικά από την ομάδα του Cado Paradiso, ένα παιχνιδοχώρο φτιαγμένο από σκουπίδια (Σάββατο 28 & Κυριακή 29, 19:00)

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ: Θανάσης Τσούτσος

_____-

B-FEST 5: LAYING THE FOUNDATIONS OF UTOPIA! /27-28-29 MAY 2016
A Cultural and Political Festival organised by Babylonia magazine

"**B-Fest**", the International Antiauthoritarian Festival of Babylonia magazine is back with internationally renowned speakers and artists!! After the successful organization of the festival in the past years that has attracted tens of thousands of people, **B-Fest** is back again this year, focusing on matters such as the refugee question, Europe's transformation, direct democracy and contemporary emancipatory movements across Europe and the Middle East.

(Expect the cultural programme soon!!)

POLITICAL PROGRAMME

FRIDAY MAY 27th
Contemporary Emancipatory Vision

18:00 Financial crisis & Self-management
Keynote speakers:
Jerome Roos (ROAR Mag, European Univ. Institute)
George Economou (Philosophy PhD)
Costas Haritakis (VIO.ME. occupied factory)

19:00 The Project of Autonomy in the 21st century
Keynote speakers:
David Ames Curtis (Agora International)
Alexandros Schismenos (author, PhD candidate)
Yavor Tarinski (Babylonia magazine)

20:30 Commons & Contemporary Social Movements
Keynote speakers:
Massimo De Angelis (University of East London)
George Papanikolaou (P2P Foundation)
Grigoris Tsilimantos (Antiauthoritarian Movement)

WORKSHOP

18:00 Crisis & Independent Creation in Contemporary Theatre
Keynote speakers:
Orestis Tatsis (director, Erma magazine)
Savvas Stroumbos (director, *Point Zero* group)

SATURDAY MAY 28TH
The Transformation of Europe

18:00 Europe's enclosure as triggered by the Refugee question & The Rise of the far-right
Keynote speakers:
Members of Initiatives for the refugees from:
France (refugee and immigrant camps at Calais)
Germany (Ums Ganze!, Beyond Europe)
Italy (Spazio di Mutuo Soccorso – Cantiere, Milan)
Bulgaria (Sofia AFA, Антифашистко действие София)
Greece (Notara 26 Housing Squat for Refugees and others)

19:00 Refugees: Human Mobility and Identity in the past & present
Keynote speakers:
Claudia Moatti (University of South California)
Filimonas Patsakis (Erma magazine)
Apostolis Stasinopoulos (Babylonia magazine)

20:30 Wikileaks, TTIP & Digital Rights / IoT
Keynote speakers:
Julian Assange (Wikileaks, via live conferencing)
Chris Spannos (New Internationalist Mag, teleSUR English)
Antonis Broumas (Babylonia magazine)

WORKSHOP

19:00 Geopolitics, Antiauthoritarian Movements, Military History & Revolutions

Keynote speaker: Panayiotis Xirouhakis (Zero Geographic)

SUNDAY MAY 29TH
The Rojava Example

17:00 Social Ecology, De-growth & Climate Change
Keynote speakers:
Aggelos Varvarousis (Research and De-growth, Universitat Autònoma de Barcelona)
Yannis Billas (Citizens of Trikala Movement for De-growth, organic farmer)
Theodore Karyotis (TRISE: Transnational Institute of Social Ecology)
Nikos Ioannou (Babylonia magazine)

18:00 War, Violence & the Revolutionary Role of Women in the Middle East
Keynote speakers:
Nicolas Kosmatopoulos (American University of Beirut)
Anarchist Women of Turkey (Anarşist Kadınlar)
Eliana Kanaveli (Sociology PhD, Babylonia magazine)

20:00 Democracy without a State: The Rojava Experiment
Keynote speakers:
Dilar Dirik (Kurdish Women's Movement, University of Cambridge)
Spyros Kourouklis (Initiative of Solidarity with Rojava)
Nikos Katsiaounis (Babylonia magazine)

WORKSHOPS

17:00 Martial Arts, Self-organisation & Gender
Keynote speakers:
Anna Kavoura (PhD candidate, University of Jyväskylä)
Malamas Sotiriou (Micropolis Self-organised Gym)

19:00 Jiu Jitsu & Boxing seminar

Anna Kavoura
Micropolis Self-organised Gym

SPEECHES/CONCERTS/CINEMA/THEATRE/BOOK EXHIBITION/COMICS/ POLITICAL AND CULTURAL WORKSHOPS

27 ΜΑΪΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Το Σύγχρονο Απελευθερωτικό Πρόταγμα

18:00

Οικονομική κρίση & Αυτοδιαχείριση

Jerome Roos (ROAR Mag, European Univ. Institute)
Γιώργος Οικονόμου (διδάκτωρ Φιλοσοφίας)
Κώστας Χαριτάκης (BIO.ME.)

19:00

Το Πρόταγμα της Αυτονομίας στον 21ο αιώνα

David Ames Curtis (Agora International)
Αλέξανδρος Σχισμένος (συγγραφέας, υπ. διδάκτορας)
Yavor Tarinski (περιοδικό Βαβυλωνία)

20:30

Κοινά αγαθά & Σύγχρονα Κοινωνικά Κινήματα

Massimo De Angelis (παν/μιο Ανατολικού Λονδίνου UEL)
Γιώργος Παπανικολάου (P2P Foundation)
Γρηγόρης Τσιλιμαντός (Αντιεξουσιαστική Κίνηση)

WORKSHOP

18:00

Κρίση & Ανεξάρτητη Δημιουργία στο Σύγχρονο Θέατρο

Ορέστης Τάτσης (σκηνοθέτης, περιοδικό Ερμα)
Σάββας Στρούμπος (σκηνοθέτης, ομάδα Σημείο Μηδέν)

28 ΜΑΪΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟ

Η Μεταλλαγή της Ευρώπης

18:00

Θωράκιση της Ευρώπης με Αφορμή το Προσφυγικό & Ανοδος της Ακροδεξιάς

Μέλη Πρωτοβουλιών για τους Πρόσφυγες από:
Γαλλία (καταυλισμός μεταναστών, προσφύγων στο Καλαί)
Γερμανία (Ums Ganze!, Beyond Europe)
Ιταλία (Spazio di Mutuo Soccorso – Cantiere, Μιλάνο)
Βουλγαρία (AFA Σόφιας, Антифашистко действие София)
Ελλάδα (Κατάληψη Στέγης Προσφύγων Νοταρά 26, κ.α.)

19:00

Προσφυγικό: Μετακινήσεις Πληθυσμών και Ταυτότητα χτες & σήμερα

Claudia Moatti (παν/μιο Νότιας Καλιφόρνιας)
Φιλήμονας Πατσάκης (περιοδικό Ερμα)
Αποστόλης Στασινόπουλος (περιοδικό Βαβυλωνία)

20:30

Wikileaks, TTIP & Ψηφιακά Δικαιώματα/ IoT

Julian Assange (Wikileaks, μέσω ζωντανής τηλεδιάσκεψης)
Chris Spannos (New Internationalist Mag, teleSUR English)
Αντώνης Μπρούμας (περιοδικό Βαβυλωνία)

WORKSHOP

19:00

Γεωπολιτική, Αντιεξουσιαστικά Κινήματα, Στρατιωτική Ιστορία & Επαναστάσεις

Παναγιώτης Ξηρουχάκης (Συντάκτης Zero Geographic)

29 ΜΑΪΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

Το Παράδειγμα της Ροζάβα

17:00

Κοινωνική Οικολογία, Αποανάπτυξη & Κλιματική αλλαγή

Άγγελος Βαρβαρούσης (Research and Degrowth, Αυτόνομο Παν/μιο Βαρκελώνης)
Γιάννης Μπίλλας (Κίνηση για την Αποανάπτυξη Τρικαλινών Πολιτών, βιοκαλλιεργητής)
Θοδωρής Καρυώτης (TRISE: Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Οικολογίας)
Νίκος Ιωάννου (περιοδικό Βαβυλωνία)

18:00

Πόλεμος, Βία & ο Επαναστατικός Ρόλος των Γυναικών στη Μέση Ανατολή

Νικόλας Κοσματόπουλος (ανθρωπολόγος, παν/μιο Βηρυτού AUB)
Αναρχικές Γυναίκες Τουρκίας (Anarşist Kadınlar)
Ελιάνα Καναβέλη (διδάκτωρ Κοινωνιολογίας, περιοδικό Βαβυλωνία)

20:00

Δημοκρατία χωρίς Κράτος: Το Πείραμα της Ροζάβα

Dilar Dirik (μέλος Κινήματος Κούρδων Γυναικών, παν/μιο Cambridge)
Σπύρος Κουρούκλης (Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη Ροζάβα)
Νίκος Κατσιαούνης (περιοδικό Βαβυλωνία)

WORKSHOP

17:00

Πολεμικές τέχνες, Αυτοοργάνωση & Φύλο

Άννα Κάβουρα (υπ. Διδάκτωρ, παν/μιο Γιουβάσκιλα)
Μάλαμας Σωτηρίου (αυτοοργανωμένο γυμναστήριο Micropolis)

19:00

Σεμινάριο Jiu Jitsu & Πυγμαχία

Άννα Κάβουρα (αθλήτρια/προπονήτρια BJJ)
Αυτοοργανωμένο Γυμναστήριο Micropolis

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ **ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ**

B-FEST 5

Θεμελιώνοντας την Ουτοπία

Πανεπιστημιούπολη, Ζωγράφου, είσοδος Ούλωφ Πάλμε

WORKSHOP
Κυριακή 29 Μαΐου
17:00
Πολεμικές τέχνες, Αυτοοργάνωση & Φύλο
Ομιλητές:
• Άννα Κάβουρα (υπ. Διδάκτωρ, παν/μιο Γιουβάσκιλα)
• Μάλαμας Σωτηρίου (Αυτοοργανωμένο Γυμναστήριο Micropolis)
19:00
Προπόνηση γνωριμίας Jiu Jitsu & Πυγμαχία
• Άννα Κάβουρα (αθλήτρια/προπονήτρια BJJ, Rio Grappling Club)
• Αυτοοργανωμένο Γυμναστήριο Micropolis
B-FEST
Πανεπιστημιούπολη,
Ζωγράφου
είσοδος Ούλωφ Πάλμε
Αίθουσα 3

«Ρωμιοσύνη» – Ιδεολογία και Αθλιότητα του Νέου Εθνικισμού

Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος

Όλα τα ΄χε η Μαργιορή, ο Ντεριντά της έλειπε [1]

Η κριτική του καπιταλιστικού καταναλωτισμού από μια σκοπιά που ταυτίζει την κούφια λουσομανία της λαϊκής εκείνης Μαργιορής με τα ταξίδια που πάντοτε έκανε η σκέψη κάθε έθνους έξω από τα χωρικά ύδατα της «ιθαγένειάς» της, αποπειράται σήμερα να περιχαρακώσει αυτά που εννοεί ως «αξίες» μέσα στα όρια της αυθαιρεσίας της λησμονώντας ότι η αποδημία και η περιπλάνηση υπήρξαν κατεξοχήν ιδιότητες της σκέψης – είτε «δυτικής» είτε «ανατολικής. Η ξενοφοβία και ο πνευματικός φτωχοπροδρομισμός δεν συνιστούν σώνει και καλά «καταγωγικότητα»· και αντίστροφα, η αποδημία δεν σημαίνει ούτε απουσία «ριζών» ούτε ιστορική ασυνειδησία. Όσοι το λησμονούν και καταγγέλλουν μηχανικά και μονότονα την «κατασκευή πνευματικών “προτύπων” με ξένα καλούπια», όσοι θεωρητικοποιούν τα συνθήματα της ημέρας ανταγωνιζόμενοι τον ποδοσφαιρικό εθνικισμό των κομμάτων, αποτελούν και οι ίδιοι ένα μέρος του στόχου εναντίον του οποίου νομίζουν ότι βάλλουν· γιατί τα καλούπια που αναπαράγουν την αθλιότητά μας μπορεί κάλλιστα να είναι ντόπια: η φιλοπρόοδη απομυθοποίηση του Παπαδιαμάντη και η φιλορθόδοξη αναμυθοποίησή του διεκδικούν τις ίδιες έδρες στα πανεπιστήμιά μας.

Όσο για τη Μαργιορή της παροιμίας εκφράζει πάντα την εκάστοτε ελληνική πραγματικότητα –οπότε εμάς λόγος δεν μας πέφτει. Με αυτό δεν θέλουμε να εκφράσουμε την παραίτησή μας από την κριτική παρόμοιων νεοπλουτικών φαινομένων αλλά ίσα ίσα την υποψία μας για μια κριτική γλώσσα που περιέχει την αυτοαναίρεσή της, καθώς βιάζεται να εγκαταστήσει μια νέα θετικότητα εγκλωβίζοντας τα ερωτηματικά και τα κίνητρα της σκέψης στις αιώνιες σωτηριολογικές λύσεις της –γιατί επιμένει

να προσφέρει «λύσεις» και εκεί ακόμη που λύσεις δεν υπάρχουν. Πίσω λοιπόν από τις παροιμίες για τους φερετζέδες της Μαργιορής δικαιούμαστε να υποψιαζόμαστε πάντα μιαν ορθοδοξία. Είναι παρατηρημένο πως πίσω από την καταφορά εναντίον του άμοιρου Καρτέσιου που του φορτώνουνε όλες τις αμαρτίες του ορθολογισμού και του καπιταλισμού (αυτά πάνε πάντα μαζί!), ακολουθεί με τελετουργική τάξη ο ενταφιασμός του Ντοστογιέβσκι[2] μέσα στο ίδιο ορθόδοξο θυμίαμα που έπνιξε και τον δικό μας Παπαδιαμάντη. Γιατί τελικά καλούμαστε, ούτε λίγο ούτε πολύ, να αποστρέψουμε το βλέμμα από το «αδιέξοδο της δυτικής σκέψης» και να εγκολπωθούμε την «άλλη στάση», αυτήν που «στην Ανατολή παραδίδεται σαν μέγιστη πνευματική κληρονομιά»: το «ορθόδοξο» βίωμα του Ντοστογιέβσκι ή του Παπαδιαμάντη.

Σαν να ΄ταν από κόσμους διαφορετικούς ο Νίτσε και ο Ντοστογιέβσκι ή σαν να μην ήταν η ιστορία της ανθρώπινης σκέψης μια ιστορία των αδιεξόδων της.

Ωστόσο θα πρέπει να πούμε ότι η «στηλιτευτική» αυτή παρέμβαση που ξεκινάει από εθνοκεντρική, λαϊκιστική και φιλορθόδοξη αφετηρία αναπτύσσεται κάποτε σε γοητευτική επιθετικότητα: «Νεολαίοι και δεσποινάρια κυκλοφορούν με ογκώδη βιβλία του Αλτουσέρ και του Λακάν, αναφομοίωτα και αυτά, όπως και τόσα άλλα, απόλυτα βέβαιοι ότι η οποιαδήποτε ενασχόληση με φουστανέλες, μελό και φαρσοκωμωδίες είναι συνώνυμη της γελοιότητας και ότι ο Βιζυηνός είν’ ένας επαρχιακός ηθογράφος, ενώ ο Γιάντσο είναι μέγας επαναστάτης της γραφής».[3]

Κατά την ανάγνωση του πιο πάνω εδαφίου, την πρώτη απολαυστική γεύση ακολουθεί αμέσως η αίσθηση πως εδώ υπάρχει κάποιο τέχνασμα, πως η αλήθεια κάπου μπερδεύεται με το ψέμα. Γιατί, εντάξει: οι θλιβεροί «νεολαίοι» και τα γνωστά «δεσποινάρια», υπάρχουν γύρω μας. Το θέμα είναι τι αντιπροσωπεύουν, τι εκφράζουν για τον επικριτή τους. Κι εδώ ακριβώς έγκειται η παγίδα: στο ότι τους αποδίδεται, δίκην κατηγορήματος, ένας τρόπος σκέψης που η ουσία της όχι μόνο δεν εκπροσωπείται απ’ αυτούς αλλά μάλλον συκοφαντείται στο πρόσωπό τους.

Παραδείγματος χάριν: Η φράση που προαναφέραμε μας λέει ότι αυτοί οι εκ προοιμίου ρηχοί και ανόητοι και μαϊμουδίζοντες «νεολαίοι» είναι «απόλυτα βέβαιοι ότι η ενασχόληση με φουστανέλες και φαρσοκωμωδίες είναι συνώνυμη της γελοιότητας».

Δεν θα συζητήσουμε τώρα τη γνώμη που φέρονται ότι έχουν οι μοντερνίζοντες νεαροί περί «φουστανέλας» κλπ. Το θέμα είναι ποιος ο πραγματικός στόχος –γιατί βέβαια στόχος δεν είναι οι αναγνώστες του Λακάν αλλά αυτός που ήταν και θα είναι πάντα: η κριτική σκέψη, αυτή η κακορίζικη, αρνητική, «αρρωστημένη» διάθεση που δεν αφήνει κανένα αστό στη χώνεψή του, κανένα φασισμό στην ευτυχία του, κανένα πιστό στην ησυχία του ύπνου του. Αυτή η διάθεση είναι που πρέπει να χτυπηθεί παντού.

Η γνώμη λοιπόν για την «ενασχόληση με τις φουστανέλες» δεν υπάρχει καθ' εαυτήν· αποτελεί το σύμβολο μιας στάσης που καλούμαστε να απορρίψουμε. Κι αυτό που καλούμαστε να απορρίψουμε δεν είναι απαραιτήτως κάτι ανόητο· το κάνουμε όμως να φανεί τέτοιο, όταν το «εκθέτουμε» σε χείλη ανοήτων. Το τέχνασμα ολοκληρώνεται στο κλείσιμο της φράσης: «…και [είναι απόλυτα βέβαιοι] ότι ο Βιζυννηνός είν' ένας επαρχιακός ηθογράφος, ενώ ο Γιάντσο είναι ένας μέγας επαναστάτης της γραφής». Το έμμεσο –και αθέμιτο –κέρδος που προσπορίζεται ο χρήστης αυτής της λογικής είναι διπλό:

1. Όποιος πετάει στα σκουπίδια τις φουστανέλες είναι, υποτίθεται, υποχρεωμένος να κάνει το ίδιο και για το Βιζυηνό. Του απαγορεύεται η επιλογή – ή Βιζυηνός συν φουστανέλα ή τίποτα.
2. Όποιος πετάει στα σκουπίδια τις φουστανέλες θεωρείται υποχρεωμένος να δέχεται τον Γιάντσο σαν «μέγα επαναστάτη της γραφής».

Συμπέρασμα α.: Η απόρριψη της «φουστανέλας» (πρέπει να) σημαίνει απόρριψη και του Βιζυηνού.

Συμπέρασμα β.: Η απόρριψη της «φουστανέλας» (πρέπει να) σημαίνει αποδοχή του «μοντερνισμού» -όπερ έδει δείξαι.

Από το σημείο αυτό θα μπορούσε να ξεκινήσει μια σειρά αντιρρήσεων εναντίον των συμπερασμάτων αυτής της μεθόδου με την απλή υπενθύμιση του μονίμως αποσιωπούμενου γεγονότος ότι ακριβώς η ιδεολογία της «ιθαγένειας» και της «ελληνικότητας», δηλ. η ιδεολογία του αστικού εθνικισμού, είναι αυτή που παραμέρισε τον Βιζυηνό. Ο ισχυρισμός μας αυτός παύει να ηχεί τόσο παράδοξα, άμα αναλογιστεί κανείς σε τι εθνικιστικά αγκωνάρια θεμελιώθηκε η γλωσσική και πολιτική «προοδευτικότητα» του ψυχαρισμού. Γιατί η ιδεολογία της «ανακαίνισης» ή της «αλλαγής» και η –πολιτική –«αξιοποίηση των γηγενών δυνάμεων», η εκμετάλλευση της «αγιασμένης» λαϊκής μας παράδοσης και ο βενιζελικός εθνικισμός φτάσανε χέρι χέρι την πρόοδο της «ψωροκώσταινας» εκεί που τελικά τη φτάσανε. Θέλουμε να πούμε δηλαδή ότι πράγματι χρειάστηκε η Μαργιορή τον Ντεριντά της, όπως χρειάστηκε κάποτε και τον Βενιζέλο της ή τον Μεταξά της.

Καλό θα είναι μάλιστα να μην ξεχνάμε ότι ο Μεταξάς είναι αυτός που αναδείχτηκε ο αξιότερος ιδεολογικός χρήστης της παροιμίας της Μαργιορής, όταν ανάμεσα στους παγκόσμιους εθνικισμούς καλλιεργούσε κι αυτός το περιβολάκι του «Γ΄Ελληνικού Πολιτισμού» κόντρα στους «Εβραίους καπιταλιστές», στους «μπολσεβίκους» και στους παρακμασμένους «Φραγκολεβαντίνους». Πάει βέβαια καιρός που το περιβολάκι εκείνο δόθηκε αντιπαροχή, ωστόσο το μεσοπολεμικό σύνδρομο της «ελληνικότητας» ανθοβολάει ακόμα κάπου ανάμεσα στα κλαρίνα της φαντασίας και τα κλαρίνα της Ομόνοιας: «Επιστροφή στις ρίζες» του μπετόν, εκεί που η ιδεολογία του «νέου ελληνισμού» συναντάει την ελληνική πραγματικότητα. Ο εθνικός μας Καραγκιόζης, ο «Χόμο καταφέρτζικους[4]» της μετεμφυλιοπολεμικής ανοικοδόμησης, αποθεώνεται σκαρφαλωμένος στον ένατο όροφο της Ρωμιοσύνης.

Κι από κοντά και το «πνεύμα». Φυλλάδες «κουλτούρας» και φυλλάδες πολιτικής ύπνωσης αναμασάνε τα ιδεολογήματα της «παράδοσης» και της «ιθαγένειας», παπάδες και «κομμουνιστές» ξορκίζουνε τα «ξενόφερτα» καλούπια, κι ενώ όλοι μαζί τρώμε, δουλεύουμε και ονειρευόμαστε αμερικάνικα μας φταίει (πάλι!) η

… «δυτική σκέψη» -ο Καντ, ο Νίτσε και ο Μαρξ. Αυτό μας μάρανε! Εδώ πέφτουνε σφαλιάρες απανωτές κι εμείς φιλοσοφούμε πατριωτικά: Τουλάχιστον οι καρπαζιές που τρώμε να είναι από το χέρι του δικού μας αφεντός, για να μπορούμε να τις δεχόμαστε με εθνική υπερηφάνεια. Αυτό είναι το ζήτημα.

Εν τω μεταξύ εφημεριδοβιομήχανοι (εντόπιοι, εντοπιότατοι) με το ιδεαλιστικό ρύγχος τους μέσα στη λάσπη του κέρδους (εθνικού, εθνικότατου) και της εξουσίας (ελληνικής, ελληνικότατης) ρεύονται τα «αντιδυτικά» τους συνθήματα και βάζουν διανοούμενούς τους να μας θυμίζουνε πόσο αμαρτωλή είναι η δυτική σκέψη· λες και όλη όλη η ουσία της επικατάρατης αυτής «δυτικής σκέψης» συμποσούται στο εμπράγματο σκατό της που είναι ο καπιταλισμός –γιατί αυτό λίγο πολύ καταλήγουν να μας λένε οι νέοι μυθολόγοι της «ιθαγένειας»: «Είναι κοινός τόπος πια ότι η επιβαλλόμενη ισοπέδωση του καπιταλισμού στην παρούσα υπερκαταναλωτική του φάση συνεπάγεται και την επιβολή μιας κουλτούρας που «συμπίπτει» με τα κέντρα όπου λαμβάνονται οι γενικότερα αφορώσες τον οικονομικό και πολιτικό βίο αποφάσεις[5]». Ήτοι: ο Χέγκελ και ο Μαρξ όργανα της CIA!

Βέβαια το τι ισοπέδωση σημαίνει η πρόοδος του καπιταλισμού το νιώθουμε σ’ αυτό που χάνεται, σ’ αυτό που χλωμιάζει, ψευτίζει ή πεθαίνει κάθε μέρα γύρω μας και μέσα μας. Εκείνο που δεν ξέραμε ήταν ότι μπορούμε τάχα να ξεφύγουμε αυτή την ισοπέδωση φτωχαίνοντας τη ζωή μας ακόμη περισσότερο, κουτσουρεύοντας από το σύνολο της σκέψης την «κακή» πλευρά της, που ανήκει στη «Δύση» και κρατώντας το άλλο μισό της, την παραμυθένια και τρισένδοξη Ανατολία μας, αγνή και αμόλυντη από τη δυτική σκέψη, από τον καπιταλιστικό καταναλωτισμό και το «λογοκρατικό αδιέξοδο» -χιλιοκουρελιασμένη και παρθένα.

Αλλά πού βρίσκεται σήμερα η «Δύση» και πού η «Ανατολή»; Το περιβόητο δίλημμα του νεοελληνισμού (που επανήλθε επί κωμικοτραγικού επιπέδου με το «ανήκομεν εις την Δύσιν») καταλήγει μοιραία σε φιλολογικό καβγά χωρίζοντας στα δύο το κοινό σάπιο σανίδι που πάνω του σκιαμαχούν οι αντίπαλοι: από τη μια ο προοδευτισμός με όλους τους φροϋδομαρξοσημειολόγους

επισκόπους του και από την άλλη μια «αριστερή» λαϊκίζουσα ορθοδοξία που ποδοπατάει μονομανιακά το χιλιοτρυπημένο πτώμα της «δυτικής λογοκρατίας» -φαντάσματα που κυνηγάνε το ΄να τ' άλλο γυρεύοντας λίγο αίμα εκεί που δεν υπάρχει πια ούτε σταγόνα.

Είναι αλήθεια πως στους καιρούς μας όσοι μιλούν, όσοι μπορούν ακόμη να μιλούν, από τη θέση της «παράδοσης» θα μπορούσανε ίσως να πούνε περισσότερα και σπουδαιότερα από τους άλλους, τους «προοδευτικούς» τεχνοκράτες και μοντερνίζοντες, γιατί έχουνε -όσοι πράγματι έχουνε- και σπουδαιότερα πράγματα να υπερασπιστούνε απέναντι σε μια «πρόοδο» που αλέθει τα πάντα. Φοβάμαι όμως πως η υπεροχή τους και το δίκιο τους βαστάει τόσο μόνο όσο οι ίδιοι κρατιούνται στην κριτική τους, δηλαδή στη στάση που οφείλουν τελικά να εγκαταλείψουν, και εγκαταλείπουν, για να μετατρέψουν το «αδιέξοδο» σε «διέξοδο» και την άρνηση σε θέση ξεχνώντας ότι γι' αυτά τα πράγματα που λένε και υποστηρίζουν δεν μπορεί να υπάρχει καμιά θέση στον κόσμο –πως το «ξαναζωντάνεμα» της παράδοσης είναι πάντα το καραγκιοζιλίκι της παράδοσης. Γιατί, τελικά, όσο και αν το αρνούνται θεωρητικά, στην πράξη αυτό είναι, αυτό μόνο μπορεί να είναι η «ζωντανή» παράδοση, η «ζωντανή» ορθοδοξία, η «ζωντανή» τέχνη: ρεμπετολογία, μακρυγιαννισμός και ψειρολογία –καραγκιοζιλίκια. Αν μπορούσαν να το δουν αυτό οι φιλορθόδοξοι, τότε θα έβλεπαν και τούτο: ότι οι ίδιοι νεολαίοι και τα ίδια δεσποινάρια που κρατάνε στο ένα χέρι τον Λακάν θα μπορούσαν κάλλιστα να κρατάνε στο άλλο τον Μακρυγιάννη και τον Παπαδιαμάντη.

Γιατί, αν η ψευδολόγια φανφάρα της ως τώρα επίσημης γλώσσας του κράτους ξεχαρβαλώθηκε από την επταετή (1967-1974) παρά φύσιν χρήση της, η ίδια η εξουσία δεν απέμεινε βέβαια άλαλη. Η φανφάρα της περνάει τώρα ανακαινισμένη και βελτιωμένη σε άλλα χέρια. Μόνο που ο ήχος δεν αλλάζει. Έτσι μέσα στην ιδεολαγνεία μιας πολιτικής αλλαγής που δεν αλλάζει τίποτα, η λαϊκίστικη χοντροκοπιά της σημερινής εξουσίας συνοδεύει αρμονικά την κομψή υποκρισία και τον γλωσσικό καθωσπρεπισμό της δεξιάς που υποδύεται την αντιπολίτευση.

Σημειώσεις:

[1] Βλ. Γιώργη Καρυπίδη: «Το αδιέξοδο του λογοκρατικού ανθρώπου», Καθημερινή 5.4.1981
[2] Βλ. περιοδ. ΕΠΟΠΤΕΙΑ: «Γιατί είδαμε τον Ντοστογιέφσκυ ως μαρτυρία Ορθοδοξίας; Μα διότι τούτο πρωτίστως είναι. Είτε μας αρέσει είτε όχι» (Δεκ. 1981 σ.1130).
[3] Γ. Καρυπίδης, ό.π.
[4] Η έκφραση ανήκει στον Άρη Αλεξάνδρου που την χρησιμοποίησε μεταφράζοντας τον «Κοριό» του Μαγιακόβσκι.
[5] Γ. Καρυπίδης, ό.π.

Το παραπάνω κείμενο αποτελεί δοκίμιο του ποιητή Γεράσιμου Λυκιαρδόπουλου από το βιβλίο του *Η «Ρωμιοσύνη» στον παράδεισο. Σημειώσεις για μια κριτική του νεοελληνικού αντιδιανοουμενισμού* (εκδόσεις Ερασμος 1983).

Πηγή:
https://sarantakos.wordpress.com/keimena/lykiardokimia/lykiardromiosyni/

Ασμα Ασμάτων

Νίκος Κουφόπουλος

Πασχα ειχαν οι χριστιανοι. Οκ, δεν με πειραζει.
θα ηθελα μονο που και που το στορυ να αλλαζει.
Είναι λιγακι βαρετο. Τα ιδια κάθε χρονο.
Σταυρωση, ταφη, ανασταση , χαρα μετα τον πονο.
Ενταξει δε λεω, η συνταγη χρονια δοκιμασμενη.
Μα η ταινια αυτή εδώ είναι χιλιοπαιγμενη.
Βαλτε ρε σεις λιγο σασπένς, καπως για να την βρουμε.
Να μην γνωριζουμε από πριν σε λιγο τι θα δουμε.
Βαλτε τον Μπατμαν σε όλα αυτά, ή το Ζορο ας πουμε.

Ή καποιον άλλο ηρωα, τωρα μην τσακωθουμε.
Να σκαει από το πουθενα, και να τρελαινονται ολοι.
Από πού ηρθε να μην ξερουνε ουτε και οι διαβολοι.
Και τελος παντως δωστε το σε κανα σκηνοθετη.
θα προτεινα τον Κόπολα. Δεν ξερω τι ορους θετει.
Μα αν ζηταει διαφορα, τι μου δινεις τι σου δινω,
και κανει πολύ τον δυσκολο, παιζει και ο Ταραντινο.
Παιδι σπαθι, που ισως μπορω και εγω να του μιλησω.
Και ενταξει, ισως στα λευτα να κανει λιγο πισω.
Ή σε καποιον δικο μας, να, ο Λανθιμος ας πουμε.
Μαγκας, αλανι. Και αυτόν ξερω που θα τον βρουμε.
Ο Οικονομιδης μια χαρα. Ο Τσιωλης, μεγας γατος.
Και αλλοι πολλοι που ισως ξεχνω. Αργει πολύ ο πατος.
Κάθε χρονιά αλλιωτικα να γινεται η φαση.
Ενταξει αν γουσταρετε, πειτε και στον…θαναση.
Και εκει που βγαινει ο παπας και αναβει το λιβανι,
να ακούγεται το ποιμνιο να λεει τον …Πεχλιβανη.
Οι χιπστερς να εκστασιαζονται. Να τρεμουν οι γενειάδες.
Να αναστεναζει Γκαζι, Ψυρη, και οι περα μαχαλαδες.
Την άλλη χρονια ο Μαλαμας. Στην Σταυρωση προτεινω.
Να κλαιει – το κανει καλα αυτό – παιζοντας μαντολινο.
Ιδεες δοξα το θεο, υπαρχουνε χιλιαδες.

Δεν ξερω όμως αγαπητοι, αν θελουν οι παπαδες.
Μαλλον δεν θα γουσταρουνε. Αυτοι θα εχουν ρόλο;
θα προτεινα να πηγαιναν ολοι σε έναν μόλο.
Δεν ξερω τι θα εκαναν, δεν το εχω βρει ακομα.
Μα η ριμα βγηκε μια χαρα. Με ένα φιλι στο στομα,
αμεσως αναγνωστες μου, σας παω στα σπουδαια:
Τον Σολομωντα εχουμε σημερα για παρεα.
Ασμα Ασματων. Τρυφερο. Ερωτικο και φινο.
Τραγουδια δωδεκα εφτιαξα, κι αμεσως σας τα δινω
να τα απολαυσετε κι εσεις. Και πιειτε στην υγεια του,
και στην καλη του, αν ηταν όπως λεν, όλα αυτά δικα του.

Άσμα Ασμάτων
Δωδεκα τραγουδια

Κάλεσμα

Θα το νηστέψω το φιλί ώσπου να με φιλήσεις.
Τι να μας κάνει το κρασί, έχουμε τα φιλιά σου.
Χωρίς κρασί θα ζαλιστώ, στα αρώματα θα σβήσω.
Στην αγκαλιά σου βάλε με σένα να μεθύσω.

Θα το νηστέψω το κορμί, μέχρι να ‘ρθεις και πάλι,
να με μεθύσεις άλλη μια. Σε μια αγκαλιά μεγάλη.
Πάρε με στο παλάτι σου, εσύ είσαι βασιλιάς μου.
Γλυκό μου όνομα εσύ. Μύρο είσαι της καρδιάς μου.

Μυρίζεις όμορφα γι’ αυτό σε θέλουν οι κοπέλες
και τρέχουνε κατόπι σου σκλάβες της ευωδιάς σου.
Να με χορτάσεις αγκαλιά, να σε χορτάσω χάδια.
Τι να μας κάνει το κρασί, ανοιξ’ την αγκαλιά σου.

Δώσε μου όλα τα φιλιά που φύλαγες στο στόμα.
Στην αγκαλιά σου βαλε με, να γίνουμε ένα σώμα.

Γυναίκα όμορφη

Είμαι μελαχρινή. Πόσο πολύ μου πάει.
Όμορφη σαν τα τσαντίρια του Κηδάρ.
Σαν τα παραπετάσματα του Σολομώντα.
Δώσε μου εσύ τις μουσικές απ’ το σιτάρ.

Οι γιοι της μάνας μου με μάλωσαν.
Με έβαλαν τα αμπέλια να φυλάω.
Μα το δικό μου το αμπέλι δεν το φύλαξα.
Πες λοιπόν πού είσαι εσύ που αγαπάω;

Πες μου πού βόσκεις το κοπάδι σου;
Πού ξαποσταίνεις για δροσιά το μεσημέρι;
Να μην γυρίζω μονάχη μου ανάμεσα
σε τόσους άντρες. Δεν είμαι μαθημένη.

Αν δεν το ξέρεις λυγερή,

πάρε του κοπαδιού τα χνάρια.
Φερ’ τα κατσίκια σου κοντά.
Φέρε και τα πουλάρια.

Γυναίκα

Είναι δικός μου ο αγαπημένος μου,
και εγώ για πάντα θα είμαι δική του.
Μέσα στα κρίνα βόσκει το κοπάδι του,
ως να θολώσουν τα νερά, να έρθει στην καλή του.

Νύχτες και νύχτες στο κρεβάτι μου,
γύρεψα εκείνον που η ψυχή μου αγαπάει.
Βρήκα στρατιώτες που γύριζαν και τους ρώτησα,
πού είναι αυτός που το κορμί αποζητάει.

Μόλις προσπέρασαν τον είδα και τον έπιασα.
Τον έβαλα στο σπίτι του πατέρα μου.
Στην κάμαρα εκείνη που με γέννησε.
Και τότε θαύμα, έγινε η νύχτα μέρα μου.

Σας εξορκίζω λυγερές
στο δέντρο που θα ανθίσει,
αφήστε την αγάπη μου
μόνη της να ξυπνήσει.

Γυναίκα που άργησε

Κοιμόμουν μα η καρδιά μου ξαγρυπνούσε.
Φωνή του αγαπημένου μου και χτύπημα στην πόρτα.
Είχα γδυθεί. Πώς να φορέσω πάλι μεσοφόρι;
θα λέρωνα τα πόδια μου που είχα πλύνει πρώτα.

Σηκώθηκα να ανοίξω και λαχτάρισαν
βαθιά πολύ γι’ αυτόν τα σωθικά μου.

Τα δάχτυλα μου σμύρνα έσταζαν.
Άργησα. Είχε φύγει από κοντά μου.

Λιγώθηκε η ψυχή μου από τα λόγια του.
Τον γύρεψα παντού, μα δεν τα βρήκα πια τα χείλη.
Με βρήκαν άντρες σκοτεινοί, με πλήγωσαν.
Με έδειραν, με μάτωσαν, μου πήραν το μαντίλι.

Σας εξορκίζω λυγερές, στον σπόρο που κοιμάται
και στο μπουμπούκι το μικρό που πάει να ανθίσει,
αν δείτε αυτόν που αγαπώ, να πάτε να του πείτε,
πως λαβωμένη είμαι πολύ, απ' την δική του αγάπη.

Πώς είναι ο αγαπημένος σου

Πώς είναι ο αγαπημένος σου
ωραία εσύ γυναίκα;
Τι έχει που δεν έχουν
οι άλλοι και τον ψάχνεις;
Πες μας και μας να μάθουμε.
Σπουδαίος πρέπει να 'ναι,
τόσο πολύ που τον ζητάς,
έτσι που μας ξορκίζεις.

Χρυσό είναι το κεφάλι του.
Μαλλιά κοράκου χρώμα.
Σαν χιόνι αυτός, ολόλευκο,
επάνω σε πορφύρα.

Πού πήγε ο αγαπημένος σου;
Πού τράβηξε ο καλός σου;
Κι αν σε αγαπάει όπως λες
που τάχα είναι τώρα;
Πες μας να τον γυρέψουμε
κι εμείς μαζί με σένα,
γιατί όλες θα θέλουνε
να τον καλοτρυγήσουν.

Κατέβηκε στον κήπο του.
Στου γκιουλμπαξέ τα κρίνα.
Κι όσο βόσκουν τα γίδια του,
πλέκει για με στεφάνι.
Είμαι του αγαπημένου μου,
και αυτός είναι δικός μου.

Τι ωραία που είσαι σήμερα

Τι ωραία που είσαι σήμερα
μικρή αγαπημένη.
Σαν λιτανεία όμορφη.
Μην με κοιτάς. Με λιώνεις.

Εξήντα δυο βασίλισσες
και ογδόντα παλλακίδες,
μα εσύ είσαι η μονάκριβη.
Η αψεγάδιαστή μου.

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Σε είδανε οι κοπελιές
και σε καλοτυχίσαν.
Σε είδαν και οι βασίλισσες,
κι όλες τους σε παίνεψαν.

Ποια είναι αυτή που φάνηκε
και σαν αυγή χαράζει;
Λάμπει σαν ήλιος το πρωί
και φέγγει σαν φεγγάρι;

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Ομόρφυνες και γλύκανες

Ομόρφυνες και γλύκανες
μέσα στην αγκαλιά μου.
Έλα ψηλή μου φοινικιά
να σε κορφολογήσω.
Τα όμορφα βυζάκια σου
σταφύλι μυρωδάτο.
Πύργος όλος με φίλντισι
μου μοιάζει ο λαιμός σου.

Για δείτε την που έρχεται
πατώντας στα ποτήρια.

Ο αφαλός σου για να πιω
κρασί για να μεθύσω.
Σαν θημωνιά του σιταριού
η απαλή κοιλιά σου.
Τα μάτια σου δυο όμορφες
λιμνούλες από σμύρνα.
Δεμένος στις πλεξούδες σου
είναι ο βασιλιάς σου.

Ανάλαφρα που περπατά
με τα χυτά της πόδια.

Η ανάσα σου στο πρόσωπο
μήλο είναι μυρωδάτο.
Πύργος ψηλός η μύτη σου
στη Δαμάσκο αγνάντια.
Πες μου πάλι τα λόγια σου
κι ας είναι μεθυσμένα.
Ανάμεσα στα χείλη σου
που είναι μουδιασμένα.

Κοιμήσου τώρα ήσυχη
κι έλα όταν θελήσεις.

Είμαι του αγαπημένου μου

Είμαι του αγαπημένου μου, κι ο πόθος του για μένα.
Έλα καλέ μου να σε δω, να βγούμε στα χωράφια,
να δούμε αν μπουμπούκιασαν τα κλήματα στα αμπέλια.
Να δούμε αν ‘βγαλαν οι ροδιές ανθάκια να μυρίσεις.

Στα χωριουδάκια τα μικρά να βγάλουμε την νύχτα.
Στη γη να ξημερώσουμε, μέχρι να βγει ο ήλιος.
Στην ευωδιά των λουλουδιών, να με κορφολογήσεις,
και στο κελάρι το μικρό, που ετοίμασα για σένα.

Αχ, να σε είχα αδελφό, από την ιδία μάνα,
στο δρόμο αν σε έβρισκα να ‘ρθω να σε φιλήσω,
μην με κακολογήσουνε, που είμαι μικρή ακόμα.
Να σε έβαζα κοιμηθείς στης μάνας μου το στρώμα.

Χυμό ροδιού για πρωινό να φέρνω στο κρεβάτι.
Να σε κερνώ γλυκό κρασί, να πίνεις, μυρωδάτο.
Το χέρι σου το αριστερό προσκέφαλο μου να ‘ναι,
και το δεξί σου, αγκαλιά ζεστή, για να κοιμάμαι.

Δεν με θυμάσαι;

Ποια είναι αυτή που πέρασε, σαν τη μηλιά με τ’ άνθη;
Ποια είναι αυτή που πέρασε καβάλα στο άλογό της;
Κάτω απ’ τον ίσκιο της μηλιάς, τώρα εσύ κοιμάσαι,
και κάνεις πια όταν με δεις, ότι δεν με θυμάσαι.

Μα εγώ στην ίδια τη μηλιά, θυμάσαι από κάτω,
σε αγάπησα ένα πρωί. Ένα πρωί Σαββάτο.
Εκεί στην ίδια τη μηλιά που πήγε να πεθάνει
η μάνα σου ετοιμόγεννη, εσένα για να κάνει.

Ο Σολόμωντας έδωσε, το αμπέλι στους εργάτες
για να του το τρυγήσουνε. Χίλια φλουριά να πάρει.
Εγώ έχω το αμπέλι μου μπροστά. Όλο δικό μου είναι.
Με γεια του ας είναι τα φλουριά. Και χίλια στους εργάτες.

Σαν φοραδίτσα όμορφη

Σαν φοραδίτσα όμορφη
στου Φαραώ το άρμα.
Καδένες σου παρήγγειλα.
Μαλαματένιες πούλιες.

Ωραία αγαπημένη μου,
σαν κρίνος μες στα βάτα.
Τα χείλη σου σαν κόκκινο
γαϊτάνι κεντημένο.

Γλυκιά η φωνή σου. Μίλα μου.
Τραγούδια πες να ακούσω.
Κρασί ποτέ καλύτερο
να πιω ξανά δεν βρήκα.

Κατέβα απ' τις ψηλές κορφές,
απ' τα ψηλά τα όρη.
Απ' τις φωλιές των λιονταριών,
έλα σε έμενα νύφη.

Λάβωσες με ένα βλέμμα σου
απόψε την καρδιά μου.
Με ένα λαμπύρισμα χρυσό
της χάντρας του λαιμού σου.

Φωνή του αγαπημένου μου

Φωνή του αγαπημένου μου.
Σωπάστε να ακούσω.
Κοιτάτε τον πως έρχεται
τις ράχες δρασκελώντας.
Σαν το ζαρκάδι τρέχοντας.
Όμορφος. Ελαφάκι.
Έρχεται στο παράθυρο
και μου μιλάει γελώντας.

Σήκω καλή μου, πέρασε
πια ο βαρύς χειμώνας.
Σήκω. Σωθήκαν οι βροχές.
Βγήκανε τα λουλούδια.
Το λεν’ τριγύρω τα πουλιά,
το λένε τα τρυγόνια.
Δέσαν’ τα δέντρα τους καρπούς.
Τα αμπέλια ευωδιάζουν.

Σπαραγμός

Βάλε με σφραγίδα
στην καρδία σου.
Τατουάζ στο μπράτσο
να μην ξαναβγώ.

Ερώτα τον θάνατο
νίκησε και πάλι,
στην κόλαση του πόθου
να ξαναβρεθώ.

Πλούτη η αγάπη δεν ζητά.
Σε πάγκους δεν πουλιέται.
Πάει όπου θέλει μοναχά.
Βροχούλα. Σπαταλιέται.

Αγάπη, φλόγα έγινες.
Φωτιά και κεραυνός.
Με ζώνουν τα σπαθιά σου.
Σπίθες και αστραπές.

Ποιος πόταμος σε σβήνει;
Ποιας θάλασσας το κύμα;
Ποιος θα αναστήσει πάλι
το μακρινό το χθες;

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια…

nikos1789@gmail.com

B-Fest 2016 / Θεμελιώνοντας την Ουτοπία

Τα τελευταία χρόνια κατ’ επανάληψη έχει ειπωθεί, άλλοτε με αισιοδοξία και άλλοτε με τρόμο, ότι βιώνουμε το τέλος μιας εποχής και την έναρξη μιας νέας. Πράγματι, αν αναλογιστούμε τις πρόσφατες εξελίξεις μπορούμε με ευκολία να διαπιστώσουμε ότι η Ιστορία γυρίζει σελίδα.

Η Ιστορία όμως δεν αλλάζει μόνη της ή με τρόπο μαγικό. Οι κοινωνικές διεργασίες είναι αυτές που θέτουν σε κίνηση κάθε εξέλιξη σε τόσο μαζικό επίπεδο και η αλήθεια είναι, ότι για ένα παρατεταμένο διάστημα είμαστε αυτόπτες μάρτυρες διαδικασιών που αλλάζουν τη στάση της κοινωνίας απέναντι στην αντιμετώπιση της καθημερινότητας.

Ενέργειες από συλλογικότητες, άτομα ή μικρές ομάδες, ξεκίνησαν, με δισταγμό στην αρχή, να μετουσιώνουν το λόγο σε πράξη. Οι πράξεις τους με τον καιρό βρήκαν μιμητές και εν τέλει άλλες καθιερώθηκαν ως θεσμοί και άλλες δρομολόγησαν ή/και ακόμα δρομολογούν εξελίξεις στο διαρκώς διαμορφούμενο κοινωνικοπολιτικό στερέωμα, εγχώριο και διεθνές.

Η περίοδος της κρίσης στην Ελλάδα, αύξησε την πολιτική φιλολογία. Οι εξελίξεις δε των τελευταίων 2 ετών με την αδιάλειπτη αλληλουχία πολιτικοκοινωνικών γεγονότων, υπερφόρτωσαν τη συνείδηση των πολιτών σε σχέση με την ενασχόληση με τα κοινά και αναβάθμισαν το επίπεδο συλλογικοποίησης των πολιτών.

Ταυτόχρονα, η εντεινόμενη οικονομική ύφεση, αλλά και η αποδοχή

του δόγματος Τ.Ι.Ν.Α. από την αρχικά μεσσιανική κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, οδήγησε με τρόπο βάναυσο το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού να αντιληφθεί ότι τελικά το σύστημα δεν αλλάζει. Την ίδια όμως στιγμή, άρχισε να γίνεται αισθητή η αρχικά μειοψηφική εναλλακτική αντιμετώπιση της ζωής από μερίδα της κοινωνίας, η οποία, από καιρό είχε αναζητήσει δημιουργική διέξοδο από την κρίση τόσο σε πολιτικό, όσο και σε αξιακό επίπεδο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η δραστηριοποίηση των νέων σε συλλογικές εκφράσεις, μακριά από το παραδοσιακό μοντέλο. Με την αποδοχή ότι ζουν και κινητοποιούνται σε καπιταλιστικό κόσμο, απορρίπτοντας όμως ταυτόχρονα τον ατομικίστικο φιλελευθερισμό και τον γραφειοκρατικό καταμερισμό της υπερσυγκεντρωμένης πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, οι νέες μορφές οικονομικής δραστηριότητας υποτάσσονται στην αλληλέγγυα δράση, την αυτοοργάνωση, την κοινωνική δικαιοσύνη και τις ξεχασμένες έννοιες της άμεσης δημοκρατίας. Αλληλέγγυα οικονομία, συνεργατικά εγχειρήματα, δομές και δράσεις αλληλεγγύης ακόμα και ατομικά project βασισμένα σε δίκτυα οριζόντιας παραγωγής και κατανάλωσης, ενεργοποιούν το εν λόγω πρόταγμα περιορίζοντας την οικονομία ως μια πτυχή της κοινωνικής δραστηριότητας.

Τη στιγμή που όλα τα ανωτέρω συμβαίνουν εντός των τειχών, σε παγκόσμια κλίμακα οι εξελίξεις τρέχουν με φρενήρη ρυθμό. Στην Τουρκία, το καθεστώς του Σουλτάνου Ερντογάν επιβάλλεται πλέον ξεκάθαρα ως μια νέου τύπου δικτατορία, με την αντίσταση να ξεπηδά συνεχώς από όποια χαραμάδα ελπίδας ανακαλύπτει. Στην Ευρώπη, τα κινήματα αλληλεγγύης υπέρ των προσφύγων, αλλά και υπέρ του ελληνικού λαού αντιμάχονται τον αναδυόμενο νεοφασισμό και πληθαίνουν τις φωνές για αλλαγή κατεύθυνσης, ενώ σε πολλές χώρες ακτιβιστές και πολίτες περνούν στη δράση οργανώνοντας δομές αλληλεγγύης ή άλλες δράσεις. Στην Αμερική, εμφανίζονται εκ νέου κινήματα ενάντια στον φυλετικό διαχωρισμό και την κρατική καταστολή με άξονα την ισοελευθερία. Ταυτόχρονα, άτομα ή ομάδες, επιχειρούν με νέα μέσα κυβερνοακτιβισμούς

προκειμένου να πληροφορήσουν την κοινωνία για όσα παραμένουν κρυφά εις βάρος της. Όμως το μεγαλύτερο γεγονός λαμβάνει χώρα στη Ροζάβα, όπου ο κουρδικός λαός, και όχι μόνο, συνέστησε ομοσπονδία αυτόνομων κοινοτήτων, αντιτάσσοντας το φως της ελευθερίας στο σκοτάδι του Ισλαμικού Κράτους, τον ζόφο του Άσαντ, τον Μεσαίωνα του Ερντογάν και των Ευρωπαίων/Αμερικάνων και Ρώσων ηγετών.

Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν περίτρανα, ότι από τη θεωρία σιγά-σιγά περνάμε στην πράξη, ξεπερνώντας το μούδιασμα που επιβλήθηκε με την πολιτική του δόγματος του σοκ μετά από μια περίοδο συνειδητοποίησης της ανικανότητας του υπάρχοντος συστήματος να καλύψει τις ανάγκες μας βιώνοντας κατά τον τρόπο αυτό έναν νέο Διαφωτισμό, διαμορφώνοντας νέα πρότυπα κοινωνικής συμβίωσης. Την ίδια στιγμή, το προηγούμενο σύστημα αποδέχεται σταδιακά την κατάρρευσή του καθώς τα όσα επί έτη προσπαθούσε να μας πείσει ως αξίες, μέρα με την ημέρα αυτοαναιρούνται, με τρανό παράδειγμα την ουσιαστική κατάρρευση της Ε.Ε. ως οικονομικής κοινότητας και κοινωνίας ενοποίησης με τον ολοκληρωτικό οικονομισμό που επιβάλλει, τη λήψη αποφάσεων στα χέρια ολίγων, το κλείσιμο συνόρων, τη διάσπαση στην πολιτική αλληλεγγύης κ.ο.κ.

Οι προηγούμενες διοργανώσεις του B-Fest είχαν αφουγκραστεί καθαρά τις δονήσεις των κοινωνικών αναβρασμών και με τον λόγο που φιλοξένησαν και παρήγαγαν, εν μέρει προέβλεψαν αλλά εν μέρει επηρέασαν τις εξελίξεις του μέλλοντος, αυτές που σήμερα βιώνουμε ως πραγματικότητα.

Το 2009, λίγο μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, δηλώναμε ότι η «Ελευθερία Αντεπιτίθεται» και πράγματι τότε μπήκαν οι βάσεις των όσων ακολούθησαν. Το 2010 ακολούθησε «η Επιστροφή των Σημασιών», καθώς εκείνη την περίοδο αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε σε κοινωνικό επίπεδο το νόημα όσων προηγήθηκαν. Το 2011 ήταν η χρονιά των Πλατειών, της Αραβικής Ανοιξης και των «Κοινωνιών σε Κίνηση». Το 2013, μετά από μια απουσία 2 ετών, το B-Fest επέστρεψε, με τίτλο «Reboot/Από τον Homo Sacer στο Αυτεξούσιο Ατομο». Τα αποτελέσματα εκείνης της

επανεκκίνησης τα βλέπουμε πλέον μπροστά μας σήμερα, όταν η κοινωνία περνάει από τη θεωρία στην πράξη χρησιμοποιώντας νέα και παλιά υλικά για τη δημιουργία του μέλλοντος «θεμελιώνοντας την Ουτοπία»!

B-FEST / Θεμελιώνοντας την Ουτοπία

Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ του Περιοδικού Βαβυλωνία

27-28-29 Μαΐου 2016, Πανεπιστημιούπολη, Ζωγράφου

ΟΜΙΛΙΕΣ/ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ/ ΣΙΝΕΜΑ/ ΘΕΑΤΡΟ/ ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ/ ΚΟΜΙΞ/ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ WORKSHOPS

(Αναμένετε σύντομα το αναλυτικό πρόγραμμα του φεστιβαλ εδώ: babylonia.mashup.gr/category/b-fest-5-2016/)

B-FEST 5
ΔΙΕΘΝΕΣ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
27-28-29 ΜΑΪΟΥ
Πανεπιστημιούπολη, Ζωγράφου, είσοδος Ούλωφ Πάλμε
Julian Assange*
*μέσω ζωντανής τηλεδιάσκεψης
Dilar Dirik
Massimo De Angelis
David Ames Curtis
Claudia Moatti
Jerome E. Roos
Chris Spannos
+Κινήματα
από Ευρώπη
και
Μέση Ανατολή
Θεμελιώνοντας
την Ουτοπία
ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ / ΣΙΝΕΜΑ / ΘΕΑΤΡΟ / ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ / ΚΟΜΙΞ / ΠΟΛΙΤΙΚΑ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ WORKSHOPS
www.babylonia.gr

Α-πολιτογράφηση: Ο Ενοποιητικός Παράγοντας του Ξεριζωμού

Νώντας Σκυφτούλης

Αφορμή ο διάλογος με ένα ζευγάρι νέων με βαριά διδακτορικά οι οποίοι πηγαινοέρχονται στις ευρωπαϊκές πόλεις προκειμένου να διασφαλίσουν μια πρόσκαιρη πρόσβαση στην επιβίωση. Αυτό συμβαίνει πλέον μαζικά και αποτελεί ένα κοινωνικό φαινόμενο. Στις σημερινές συνθήκες της επισφάλειας της επιβίωσης και στο πλαίσιο της Ευρώπης οι μετακινήσεις από ένα κράτος σε ένα άλλο ή άλλα είναι πλέον παρόμοιες με τις μετακινήσεις εποχιακών εργατών συλλογής αγροτικών προϊόντων που μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του ‘70 ήταν εξίσου μαζικό φαινόμενο το οποίο ερχόταν βέβαια από πολύ μακριά. Οι τελευταίοι δεν είχαν μόνιμη κατοικία αλλά μία αφετηρία πολιτογράφησης που με το πέρασμα δεκαετιών χάνονταν ανανεώνοντας έτσι τις όποιες νομικές κατοχυρώσεις (γεννήσεις, γάμους, κλπ.) αλλάζοντας ακόμη και ονόματα. Αυτό γινόταν από χώρο σε χώρο ασφαλώς με διαφορετικές και αντίθετες νοοτροπίες και έθιμα αφού η διαφοροποίηση από χώρο σε χώρο όσο πηγαίνουμε προς τα πίσω ήταν εντονότερη. Για να μην αναφερθώ στην Οθωμανική επικράτεια όπου ο Ηπειρώτης γινόταν Πολίτης ή Μυτιληνιός και όπου χάνονταν οι ρίζες τους στα βάθη των γενεών.

Ας μιλήσουμε για τον σύγχρονο κόσμο των εθνοκρατικών κατασκευών. Οι παλαιοί εποχιακοί 100% επισφαλούς εργασίας μπορούσαν να μετακινηθούν παρά τη διαφοροποίηση από χώρο σε χώρο ενταγμένοι και κατοχυρωμένοι στο ευρύτερο εθνοκράτος που παρόλο που δεν τους διασφάλιζε τους όρους επιβίωσης, τους ήθελε ωστόσο σε τυπικό επίπεδο εκόντες-άκοντες υπηκόους του, δηλαδή πολίτες του. Η πολιτογράφηση σχεδόν κανένα προνόμιο δεν έδινε στους πολίτες αυτούς παρά μόνο βάρη είτε της στρατιωτικής θητείας είτε της θυσίας στον πόλεμο είτε στη

φθηνή ανασφάλιστη εργασία και στη συμμετοχή στο ΑΕΠ. Ο ξεριζωμένος είναι σε κατάσταση εξαίρεσης από το εθνοκράτος και γι' αυτό επισφαλής.

Ο σύγχρονος νέος επισφαλής έχει τα ίδια και χειρότερα χαρακτηριστικά. Το σύγχρονο εθνοκράτος πέραν του ότι δεν μπορεί να του διασφαλίσει την επιβίωση, την υγεία, την κατοικία, τον καθιστά σε κατάσταση ουσιαστικής εξαίρεσης και μόνο βάρος είναι οι νομικές κατοχυρώσεις του πολίτη που του προσδίδει το εθνοκράτος. Οδηγείται, όπως είπαμε και στην αρχή και όπως όλοι γνωρίζουν λόγω αυτής της γενικευμένης επισφάλειας, σε άλλα εδάφη (Ευρώπη), σε άλλο νομικό πλαίσιο, σε άλλο χώρο και χρόνο. Στον καινούργιο χώρο όμως δεν πολιτογραφείται σαν πολίτης Α κατηγορίας στον ευρύτερο ευρωπαϊκό χώρο. Τελικά η πολιτογράφηση αυτοαναιρείται σαν νομική κατοχύρωση του ατόμου σε μια σύγχρονη πολιτική κοινωνία και μετατρέπεται από «προνόμιο» σε ένα βάρος υποταγής και συνακόλουθων υποχρεώσεων του ατόμου-πολίτη. Πρόκειται λοιπόν για *α-πολιτογράφηση*. Ο καπιταλισμός αφού εξήντλησε τα αρχικά οφέλη από την εθνοκρατική συγκρότηση το πετάει και μαζί με αυτό διαλύει την κοινωνία και την ζωή. Αυτή η κατασκευή (εθνοκράτος) που λίγα χρόνια κράτησε ουσιαστικά έχει διαλυθεί σαν νομική κατοχύρωση και υπάρχει όπως υπάρχουν και οι άλλες θεσμίσεις (οικογένεια, παιδεία, κλπ).

Ασφαλώς όλη αυτή η διαδικασία μας θυμίζει τη φιγούρα του σύγχρονου πρόσφυγα-μετανάστη ο οποίος μέσα από την πραγματική καταστροφή όλων των υλικών και νομικών κατοχυρώσεων του δικού του εθνοκράτους αναζητεί απεγνωσμένα άλλα εδάφη. Και αυτός γυμνός δικαιωμάτων παρά μόνο του πρόσφυγα δηλαδή στρατοπεδευμένος και φυσικά σε κατάσταση εξαίρεσης. Ακριβώς αυτό είναι που μας συνδέει με τον πρόσφυγα και όχι κάποια ταξική, εθνική ή θρησκευτική ενότητα, προϊόν των παλαιών αφαιρέσεων. Η *Α-ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΗ* είναι ο ενοποιητικός παράγοντας του ξεριζωμού και ένας όρος νέου κοινωνικού δεσμού. Σε τυπικό επίπεδο για να έχει νόημα αυτός ο δεσμός απαιτείται ισότητα. Η εμείς πρέπει να επιστρέψουμε την πολιτογράφηση (τα χαρτιά μας,

την ταυτότητα μας, διαγραφή από το ληξιαρχείο), χάνοντας την και να ενταχθούμε στους νόμους της Νυρεμβέργης ή να πολιτογραφηθεί ο πρόσφυγας-μετανάστης έως ότου γίνουμε πολίτες σε ένα ευρύτερο έδαφος ή ελεύθεροι άνθρωποι και όχι υπήκοοι στον πλανήτη χωρίς σύνορα.

Ανακοίνωση συνέλευσης Κατάληψης Σχολείου (Φιλοξενία προσφύγων 5ο Λύκειο Εξαρχείων)

Συνέλευση Κατάληψης του Σχολείου

Η πιεστική ανάγκη στέγασης των προσφύγων μετά το κλείσιμο των συνόρων της ΒΔ βαλκανικής οδού, μας ώθησε στην επιλογή της κατάληψης του 5ου Λυκείου Εξαρχείων, το οποίο ήταν κλειστό τα τελευταία 2 ½ χρόνια, προκειμένου να γίνει στέγη για πρόσφυγες που έρχονταν από το Αιγαίο ή την Ειδομένη.

Η κατάληψη του 5ου Λυκείου στο κέντρο της Αθήνας, δεν έγινε τυχαία, αλλά βασιζόταν στην επιλογή να ζήσουν οι πρόσφυγες ως πολίτες με αξιοπρέπεια, μέσα στον αστικό ιστό και μαζί με την ελληνική κοινωνία που τους αγκαλιάζει τόσο φιλόξενα και αλληλέγγυα. Αντίθετα, ο εγκλεισμός τους στα κέντρα κράτησης, ή κέντρα «φιλοξενίας», θέτει τους πρόσφυγες σε κατάσταση εξαφάνισης, και τους μετατρέπει σε φαντάσματα χωρίς ύπαρξη.

Μαζί λοιπόν με τους ντόπιους, μαζί και μέσα στην κοινωνία, δημιουργείται η δυνατότητα να αναζητήσουμε, όλοι μαζί, τους υπεύθυνους του ξεριζωμού αυτών των ανθρώπων από τις πόλεις και

τα χωριά τους, που τα νοσταλγούν και θέλουν να είναι σίγουροι ότι θα τα ξαναφτιάξουν όλα, πιο στέρεα και πιο απρόσβλητα από τον πόλεμο, φτιάχνοντας παράλληλα έναν κόσμο καλύτερο, χωρίς διακρίσεις, με αλληλεγγύη, ισότητα, αξιοπρέπεια.

Και για έναν λόγο επιπρόσθετο έγινε η επιλογή του Σχολείου: είναι μια παλιά παράδοση στην περιοχή της Συρίας, σε στιγμές κρίσεων να ανοίγουν τα σχολεία και να συγκεντρώνονται σε αυτά ως κέντρα συντονισμού και αλληλεγγύης, και αυτό είναι κάτι οικείο. Από τις επιλογές που προτάθηκαν για τη στέγασή τους, αμέσως προτίμησαν να εγκατασταθούν στο Σχολείο προκειμένου να βρουν ανακούφιση από την ατελείωτη κούραση της περιπλάνησης και να φροντίσουν τα παιδιά και τις οικογένειές τους. Η κατάληψη έγινε από τους πρόσφυγες και τους αλληλέγγυους μαζί.

Από την πρώτη συνέλευση του Σχολείου, στην οποία μετείχαν πρόσφυγες και αλληλέγγυοι μαζί, ξεκαθαρίσαμε ότι θα λειτουργήσουμε με βάση την αυτοοργάνωση, την ισότητα και την άμεση κοινωνική αλληλεγγύη, μακριά από κράτος, κόμματα, Μ.Κ.Ο. και άλλες διαμεσολαβήσεις. Ακόμα, τονίσαμε ότι δεν χρειαζόμαστε ιδεολογικούς και πολιτικούς ηγέτες, αλλά η διαχείριση της ζωής μας στον χώρο είναι υπόθεση της συνέλευσης. Και επειδή στο Σχολείο συστεγάζονται άτομα από διαφορετικές χώρες, φυλές, θρησκείες και πολιτικές αντιλήψεις, διαφυλάττουμε ως κόρη οφθαλμού την ενότητα και την ισότητα της συμμετοχής όλων σε όλες τις διαδικασίες, με ίσα δικαιώματα και ίσες υποχρεώσεις, αλλά και στις ομάδες διαχείρισης με τις οποίες φροντίζουν, οι ίδιοι οι ένοικοι, την λειτουργία του Σχολείου. Ενδεικτικά αναφέρονται:

- Ομάδα κουζίνας (Σύροι και Αφγανοί ετοιμάζουν καθημερινά φρέσκα γεύματα πρωί-μεσημέρι-βράδυ)
- Ομάδα καθαριότητας για κάθε όροφο
- Ομάδα καθαριότητας της αυλής
- Ομάδα καθαριότητας του περιβάλλοντα χώρου (πάρκο Αγ. Νικολάου και πεζόδρομος Πρασσά)
- Ομάδα υγείας
- Ομάδα μαθημάτων για παιδιά και για ενήλικες (ελληνικά,

αγγλικά, γερμανικά, αραβικά, μαθηματικά. Επίσης, 26 παιδιά έχουν ενταχθεί στο διαπολιτισμικό ελληνικό σχολείο)

- Ομάδα δημιουργικής απασχόλησης των παιδιών προσχολικής ηλικίας
- Ομάδα επικοινωνίας / ΜΜΕ
- Ομάδα αποθήκης ρούχων, τροφίμων και παιχνιδιών

Η ελληνική κοινωνία συνεχίζει με την ίδια ένταση να μας δείχνει την αλληλεγγύη της. Παρόλα αυτά, ο ρατσισμός και η ξενοφοβία καραδοκούν. Κάποια συκοφαντικά δημοσιεύματα δεν θα μας πτοήσουν. Η αυταρέσκεια και η αυθαιρεσία κάποιων, ή η συκοφαντία, έχουν ως επιδίωξη να αποδυναμώσουν την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες αλλά και να καταστήσουν τις καταλήψεις στέγης ευάλωτες στην καταστολή.

Προτεραιότητά μας είναι οι πρόσφυγες αλλά και οι αρχές μας, όπως τις διατυπώσαμε από την αρχή και από τις οποίες δεν ξεφεύγουμε ούτε στο ελάχιστο.

ΥΓ. Η κατάληψη του σχολείου δεν έχει σχέση με καμιά ΜΚΟ. Ωστόσο κάποιοι που ανήκουν στον χώρο μας, μετανάστες, γνωστοί και αγωνιστές, που δουλεύουν σε ΜΚΟ και με κίνδυνο την απόλυσή τους, (γιατί απαγορεύεται από την πολιτική της ΜΚΟ η λειτουργία της σε καταλήψεις, αλλά και στο λιμάνι) πρότειναν ένα εφάπαξ βοήθημα για τους πρόσφυγες (250Ε για καθε οικογένεια και 90 Ε για κάθε άτομο). Οι συνελεύσεις Σύρων και Αφγανών αποδέχτηκαν το βοήθημα, αλλά δεν μπόρεσαν να ενημερώσουν την κοινή συνέλευση προσφύγων και αλληλέγγυων, η οποία για τρεις συνεχόμενες φορές διαλύθηκε με πριν την ολοκλήρωσή της. Αναγκαστικά η διαδικασία έγινε στο χώρο του Σχολείου αρχικά, για δύο μέρες, με σκοπό να μεταφερθεί το συντομότερο έξω από το Σχολείο, σε καθορισμένη διεύθυνση. Αυτό το βοήθημα δεν αφορά τους πρόσφυγες της κατάληψης αλλά όλους, κατά οικογένειες ή κατ' άτομα, όπου και αν βρίσκονται. Η συνέλευση της κατάληψης κανένα διαμεσολαβητικό ρόλο δεν έχει στη συγκεκριμένη περίπτωση, ούτε σε καμιά άλλη περίπτωση. Η αυτοοργάνωση που έχει δημιουργηθει είναι άκρως αποτελεσματική,

μέχρι σήμερα τουλάχιστον.

Όχι στη συκοφάντηση των δομών αλληλεγγύης.

Όχι στην δυσφήμιση και υποτίμηση των αγώνων των μεταναστών και των προσφύγων.

Αυτοοργάνωση – Αλληλεγγύη – Αξιοπρέπεια

Με τους πρόσφυγες είμαστε μαζί

Εξέγερση Φυλακής Μαλανδρίνου – 9 Χρόνια Μετά

Βαγγέλης Πάλλης
17 Απρίλη 2016

Θα προσπαθήσω να αφηγηθώ από την αρχή έως το τέλος την εξέγερση (τα γεγονότα και την απόφαση του δικαστηρίου). Πιστεύω πως είναι μια οφειλόμενη υποχρέωση προς όλους εντός των τειχών και όλους και όλες εκτός των τειχών που συμμετείχαν. Αφορμή της σταγόνας που ξεχείλισε το ποτήρι της βίας, που βιώνουν οι κρατούμενοι στα κρατητήρια μεταγωγών και τις φύλακες, έτυχε να είναι ο κρατούμενος Δημητράκης Γιάννης. Επίσης έτυχε να είμαι κι εγώ κι άλλοι 68 κρατούμενοι στην Ακτίνα Θ. Η αυθόρμητη αντίδραση των κρατούμενων στη βία που ασκήθηκε στον Γιάννη ήταν εμπνευσμένη και ανταποκρίθηκε άμεσα στο κάλεσμα της αστραπής.

Αρχίσαμε να σπάμε και να βρίζουμε τους δεσμοφύλακες. Σχεδόν οι μισοί κρατούμενοι εγκλωβιστήκαμε στα σκαλιά που οδηγούν στον πρώτο όροφο μετά από αιφνίδιο σπρώξιμο της καγκελόπορτας από τον δεσμοφύλακα Σκαφτούρο Ευθύμιο (μάρτυρας κατηγορίας), σκυλί της ομάδας βασανιστών του Τσιρώνη Γεώργιου. Οι άλλοι μισοί

προσπαθούσαν να ανέβουν στην ταράτσα. Εγώ, ο Γιάννης, ο Πάρις, ο Μπιντος και άλλοι, ανεβήκαμε στον όροφο -εκεί που τότε ήταν ένας μικρός χώρος για καφενεδάκι και τώρα θάλαμος- τοποθετήσαμε ένα χοντρό βιβλίο που μας έδωσε ο Γιάννης ανάμεσα στο πλαίσιο του παράθυρου κάτω από τους μεντεσέδες. Μετά από αρκετές φόρες που το ανοιγοκλείναμε, το παράθυρο έπεσε και το κάναμε εργαλείο για να ρίξουμε την κάτω πόρτα που μας είχε εγκλωβίσει (σημ. το παράθυρο ήταν γύρω στα 70 κιλά όποτε η χρησιμοποίηση του για την κρούση στην κάτω πόρτα απαιτούσε, εκτός άλλων τεχνικών, 8 χέρια να χτυπούν ανά δεκάλεπτο και με αλλαγή προσώπων λόγω κόπωσης).

Καθυστερήσαμε γύρω στις 2 ώρες να τη ρίξουμε και πλησίαζε η ώρα να κλείσουν τις υπόλοιπες Ακτίνες πριν προλάβουμε να τους πείσουμε να εξεγερθούν (9 Ακτίνες με 630 κρατούμενους). Φώναξα στη δίπλα Ακτίνα, την Η’, να μείνουν έξω αλλά διαφώνησαν και μπήκαν στα κελιά τους για μεσημβρινή καταμέτρηση. Στην ταράτσα είχαν ανεβεί 10 κρατούμενοι, μεταξύ αυτών και ο Μάρκος Τζαβάρα και ο Μουσταφά Γιώργος. Επικοινωνώντας και με τις άλλες Ακτίνες διαπιστώσαμε πως και στις υπόλοιπες οι κρατούμενοι είχαν επιστρέψει στα κελιά. Στην ταράτσα είχαν ανεβεί αστυνομία, εξωτερική φρουρά, δεσμοφύλακες όπου μετά τον τραυματισμό του επικεφαλής από τον Μάρκο, υποχώρησαν και ανεβήκαμε και όλοι οι υπόλοιποι κρατούμενοι της Ακτίνας Θ’. Εντωμεταξύ είχε μεσολαβήσει ένα τρίωρο περίπου κλεφτοπόλεμου επάνω στην ταράτσα που ενθάρρυνε και τους υπόλοιπους κρατούμενους να αρχίσουν να χτυπούν τα κάγκελα των κελιών δημιουργώντας έναν απίστευτο θόρυβο.

Οι δεσμοφύλακες μετά απ’ αυτό παρέμειναν μαζί με τις δυνάμεις καταστολής ως απλοί θεατές μέχρι τέλους. Τις ταράτσες των πτερύγων τις καταλαμβάναμε μια-μια σπάζοντας τις επάνω κλειδαριές, με ένα μαντεμένιο καπάκι που σκέπαζε τον βόθρο στο προαύλιο της Ακτίνας. Το αμέσως επόμενο βήμα εφόσον απεγκλωβίσαμε όλες τις ακτίνες εκτός της Ακτίνα Ζ’ – των εργαζομένων και λοιπών – που στην πλειοψηφία τους αρνήθηκαν να συμμετάσχουν και έτσι δεν τους ανοίξαμε. Συζητήσαμε και έγινε

κατανοητό σε αρκετούς κρατούμενους ότι η βίαιη επέμβαση των κατασταλτικών δυνάμεων ήταν ΑΔΥΝΑΤΟΝ να επιχειρηθεί λόγω της ΔΟΜΗΣ του κτιρίου. Αφού είπαμε αρκετοί κρατούμενοι από ποιο μετερίζι μπορεί ο καθένας να βοηθήσει, ο Γιάννης ανέλαβε να ενημερώσει τους αλληλέγγυους εκτός των τειχών και εγώ να μιλήσω με τις υπόλοιπες φυλακές να περιμένουν να τους στείλουμε τα αιτήματα. Είπα του Γιάννη πως πρέπει να τα γράψουμε, για να τα κοινοποιήσουμε στις άλλες φυλακές αλλά και για να τα παραδώσουμε το πρωί έτσι ώστε να εκμεταλλευτούμε την αυθόρμητη εξέγερση προς όφελος των κρατουμένων. Εντωμεταξύ παρουσιάστηκε κι ένα άλλο πρόβλημα από τις κοινότητες των κρατούμενων, αμφισβητώντας τον Γιάννη επειδή δεν ήξεραν τι θα πράξει την ώρα των ευθυνών. Έτσι, κάναμε γύρο με τον Γιάννη την ταράτσα της φυλακής και τους ενημερώσαμε. Αφού σύστησα τον Γιάννη σε όλους τους κρατούμενους που ήμασταν στην ταράτσα των φυλακών Μαλανδρίνου, τους είπαμε να μην ανησυχούν και πως αυτό δεν έπρεπε καν να τεθεί σαν ερώτημα.

Κατόπιν κατεβήκαμε στο κελί του Γιάννη από την ταράτσα για να γράψουμε τα αιτήματα, αφότου είχαμε καταστρέψει όλες τις εγκαταστάσεις φυσικά (ρεύμα δεν είχαμε, λειτουργούσε με γεννήτριες). Οι τροχοί που χειρίζονταν τα ΜΑΤ κόβοντας τα κάγκελα ακούγονταν σα να ήταν δίπλα μας, δηλαδή έξω από το κελί. Πήραμε ένα κονσερβοκούτι, σκίσαμε ένα στρώμα και φτιάξαμε ένα αυτοσχέδιο φυτίλι που ποτίσαμε με λάδι κι έτσι δημιουργήσαμε μια εστία φωτός (καντήλι) και γράψαμε τα αιτήματα. Ανεβήκαμε επάνω στην ταράτσα και είπαμε στους κρατούμενους, συμπεριλαμβανομένων της Αλβανικής, της Ρωσικής κοινότητας και των Κούρδων, να επικοινωνήσουν με τις φυλακές και να γράψουν τα ίδια αιτήματα. Αντίπαλος πλέον ήταν η φθορά, το κρύο, οι προβοκάτορες και η έλλειψη νερού, φαγητού αλλά και τσιγάρων. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι η τροφοδοσία αγαθών στη φυλακή Μαλανδρίνου γινόταν κάθε Τρίτη. Η 23^{η} Απρίλη ήταν Δευτέρα κι έτσι οι προμήθειες των κρατουμένων ήταν σχεδόν μηδαμινές και καταδίκαζαν τη γρήγορη φθίνουσα πορεία.

Ξέχωρα από αυτό, ένας κρατούμενος, που εξέτιε ποινή για

διακίνηση ναρκωτικών (όταν υπηρετούσε ως δεσμοφύλακας στην Πάτρα), είχε ανοίξει μια δίοδο διαφυγής από την Ακτίνα Ι' και προέτρεπε τους κρατούμενους να κατέβουν από την ταράτσα. Όταν το μάθαμε, του ζήτησα τον λόγο – χτυπώντας τον ταυτόχρονα – και τότε ξεπήδησε μια ομάδα Αλβανών ισοβιτών (που συνεργάζονταν μαζί του στις φύλακες της Πάτρας αλλά και στις φύλακες Μαλανδρίνου στη διακίνηση ναρκωτικών και είχαν απειλητική συμπεριφορά εναντίον μου) δηλώνοντάς μου ότι αυτός που χτύπησα ήταν φίλος τους. Δίπλα μου στάθηκαν αρκετοί κρατούμενοι και μου είπαν πως θα με στηρίξουν γιατί έχω δίκιο. Τους ευχαρίστησα και τους είπα πως δεν χρειάζομαι τη βοήθεια τους, διότι θα μιλήσω μαζί τους (όπως και έκανα δημόσια πάνω στην ταράτσα) και θα το λύσουμε μόλις τελειώσει η εξέγερση. Το κατάλαβαν ότι ήταν λάθος να σκοτωθούμε στην ταράτσα του Μαλανδρίνου και δέχτηκαν να το λύσουμε μετά την εξέγερση.

Το ίδιο βράδυ μαζευτήκαμε και συζητήσαμε για τις δυσκολίες που είχαμε ήδη και που έρχονταν. Είχαμε όμως ανεβασμένο ηθικό, διότι ο Γιάννης είχε κάνει καλή δουλειά με τους αλληλέγγυους εκτός των τειχών και ήδη ακούγαμε τις φωνές τους έξω από τα τείχη των φυλακών Μαλανδρίνου. Όμως αυτό από μόνο του δεν αρκούσε. Την Τετάρτη 25 Απρίλη, οι κρατούμενοι της Αλβανικής κοινότητας ζήτησαν να συζητήσουμε με θέμα να λήξει η εξέγερση και να παραδώσουμε τη φυλακή. Οι συζητήσεις γίνανε δημόσια και η πλειοψηφία των κρατουμένων είπε πως λόγω των σύνθετων προβλημάτων που έχουν προκύψει στην ταράτσα (έλλειψη τροφής, τσιγάρων και νερού) αλλά και της αμφισβήτησης, αποφασίστηκε προς το απόγευμα να παραδοθεί η φυλακή. Η κοινότητα των Κούρδων, στην πλειοψηφία τους σχεδόν, κάποιοι Έλληνες, κάποιοι Αλβανοί και κάποιοι Ρώσοι διαφώνησαν, αλλά οι συλλογικές διαδικασίες είχαν αποφασίσει η φυλακή να παραδοθεί. Παρόλο που εμείς, οι μετέπειτα 4 κατηγορούμενοι -Μάρκος Τζαβάρα, Γιώργος Μουσταφά, Γιάννης Δημητράκης και Πάλλης Βαγγέλης- αλλά και αρκετοί άλλοι κρατούμενοι αρνηθήκαμε να συμμετέχουμε στην παράδοση της φυλακής συνειδητά, αυτό δεν αρκούσε.

Υ.Γ.: Η εξέγερση του Απρίλη του 2007 έγινε αυθόρμητα και είναι

αφιερωμένη από εμάς, τους κρατούμενους που συμμετείχαμε, σε όλους όσους βασανίζονται, εξευτελίζονται και ταπεινώνονται από τους μηχανισμούς της καταστολής στα κρατητήρια μεταγωγών και στις φύλακες.

Υ.Γ.2: Η αυλαία της εξέγερσης του Απρίλη του 2007 έπεσε στο Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Λαμίας την 17η Φλεβάρη του 2015, με την αμετάκλητη απόφαση 41/2015 (ΥΠΟΘΕΣΗ ΒΑΓΓΕΛΗ ΠΑΛΛΗ) όπου έτσι θα μπορεί κάποιος να την ανασύρει από το αρχείο των ποινικών χρονικών που θα κατατεθεί από τον ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΜΑΡΑ – δικηγόρο Αθηνών Σταδίου 33 6ος όροφος. ΤΕΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ.

Υ.Γ.3: Την απόφαση 41/2015 την έχει από τις αρχές του Απρίλη, και ο δικηγόρος ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ – Λεωφόρος Αλεξάνδρας και Κυρίλλου Λουκάρεως 11 γωνία (συνήγορος του Γιάννη Δημητράκη στο Πρωτόδικο Άμφισσας για την υπόθεση Μαλανδρίνου).

Για να θυμόμαστε οι παλιοί και να μαθαίνουν οι νέοι/ες.

Δείτε επίσης:

https://wordpress2786.wordpress.com/2016/04/25/%CE%B1%CE%BB%CE%B7%CE%B8%CE%B5%CE%B9%CE%B5%CF%83-%CF%80%CE%BF%CF%85-

%CF%80%CF%81%CE%B5%CF%80%CE%B5%CE%B9-%CE%BD%CE%B1-%CE%B3%CE%BD%CF%89%CF%81%CE%B9%CE%B6%CE%BF%CF%85%CE%BD-%CE%BF%CF%83%CE%BF%CE%B9/

Συνέντευξη με τους Los Fastidios + Φωτορεπορτάζ

Συνέντευξη – Μετάφραση: Ιωάννα Μαραβελίδη

Ο Ενρίκο απ'τους Los Fastidios, το ska, punk, oi! συγκρότημα από Ιταλία, μας παραχώρησε μία ιδιαίτερη συνέντευξη στα πλαίσια της προφεστιβαλικής συναυλίας που έδωσαν για το φετινό Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ του Περιοδικού Βαβυλωνία, το ***B–Fest*** *(27-28-29 Μαΐου, Αθήνα). Στη συζήτηση μαζί τους μιλήσαμε για τα νέα τους μουσικά σχέδια, τον αντιφασισμό, την πολιτική κατάσταση στη χώρα τους και για πολύ, πολύ… μπάλα. Η συνέντευξη έγινε και δημοσιεύεται από κοινού απ΄το Περιοδικό Βαβυλωνία και το Περιοδικό HUMBA!. Ακολουθεί το 1ο μέρος της. Ολόκληρη η συνέντευξη θα δημοσιευτεί στο 23ο τεύχος του HUMBA!, που θα κυκλοφορήσει τον Ιούνιο.*
Απολαύστε την!

Καλώς ήρθατε στην Ελλάδα! Πείτε μας δυο λόγια για τις τελευταιες σας δουλειές μετά από μία μικρή δισκογραφική παύση που είχατε μεταξύ 2009-2014 και ποια είναι τα μελλοντικά σας σχέδια;

Αρχικά θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε όλους! Η Αθήνα είναι καταπληκτική, απολαύσαμε πραγματικά τον χρόνο μας εδώ… την επόμενη φορά ελπίζουμε να κάτσουμε περισσότερο!!!

Τον τελευταίο χρόνο προωθούμε το τελευταίο μας άλμπουμ με τίτλο “Let’s do it”, που βγήκε το Δεκέμβριο του 2014 και το νέο μας ep “So rude, so lovely” που βγήκε τον Σεπτέμβριο του 2015. Και οι δύο κυκλοφορίες βγήκαν από την δική μας ανεξάρτητη δισκογραφική προσπάθεια, την Kob Records. Είμαστε πραγματικά ικανοποιημένοι με τη νέα μας δουλειά και τους τελευταίους 16 μήνες κάνουμε περιοδίες στον κόσμο γεμάτοι ενθουσιασμό και ενέργεια. Ο ήχος των νέων μας τραγουδιών είναι ο κλασικός ήχος των Los Fastidios, μία μίξη διαφορετικών ήχων απ’το δρόμο και ίσως λίγο περισσότερο ska απ’ ό,τι παλιά. Επίσης, έχουμε κυκλοφορήσει 2 βίντεο από τραγούδια της τελευταίας μας δουλειάς. Το βίντεο του τραγουδιού “So Rude, so Lovely” γυρίστηκε στο Αμβούργο με την πολύτιμη βοήθεια και συνεργασία των Skinheads St Pauli.

Το Νοέμβριο του 2015 το ακυκλοφόρητο τραγούδι μας “Oi! around the world” συμπεριλήφθηκε σε μία σπουδαία διεθνής αντιφασιστική συλλογή που περιέχει κομμάτια από Los Fastidios / Moscow Death Brigade (RU) / What We Feel (RU) / Feine Sahne Fischfilet (D) και είναι παραγωγής της γερμανικής Audiolith Records, της Voice of the street Records (Russia) και της δικιάς μας KobRecords, με την υποστήριξη των True Rebel Store και Lonsdale in Deutschland. Τα κέρδη από αυτήν τη συλλογή πηγαίνουν στις οικογένειες των Ρώσων αντιφασιστών ακτιβιστών που δολοφονήθηκαν απ’τους ναζιστές τα τελευταία χρόνια. Είμαστε πραγματικά περήφανοι που είμαστε κομμάτι ενός τέτοιου πρότζεκτ.

Στα τέλη του 2015 ηχογραφήσαμε ένα νέο τραγούδι το οποίο θα συμπεριληφθεί σε ένα CD φόρο τιμής στη μεγάλη γαλλική μπάντα Les Partisans. Αυτό το CD θα κυκλοφορήσει τους επόμενους μήνες. Γενικά η τελευταία χρονιά ήταν πολύ σημαντική για εμάς, ειδικά στον τομέα των συναυλιών, μέσα στο 2015 παίξαμε 102 φορές σε όλη την Ευρώπη και την Νότια Αμερική (κάναμε μία σπουδαία περιοδεία στη Βραζιλία τον περασμένο Ιούνιο).

Το 2016 είναι 25^{η} χρονιά απ’την δημιουργία της μπάντας και θα

κυκλοφορήσουμε κάτι ιδιαίτερο για αυτήν την ειδική περίσταση… Ετσι, δουλεύουμε ήδη πάνω σε νέα κομμάτια και θα είμαστε έτοιμοι με το νέο μας άλμπουμ πριν το τέλος της χρονιάς. Εχουμε κι άλλες ιδέες, άκρως απόρρητες προς το παρόν!

Μέσω των τραγουδιών σας περνάτε ισχυρά μηνύματα για την διάδοση του αντιφασισμού στα γήπεδα. Ποια είναι η κατάσταση στις κερκίδες της Ιταλίας; Έχει καταφέρει το αντιφασιστικό κίνημα να απομονώσει ρατσιστικές και φασιστικές συμπεριφορές στο χώρο του αθλητισμού;

Ασχολούμαι πραγματικά με το ποδόσφαιρο, λατρεύω την κερκίδα και υποστηρίζω όλες τις Ultras αντιφασιστικές ομάδες στον κόσμο!!! Είμαι «ονειροπόλος» και ελπίζω να δω μια μέρα όλες τις antifa ομάδες ενωμένες ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς της οπαδικής κουλτούρας: το μοντέρνο ποδόσφαιρο και τον φασισμό/ρατσισμό στα γήπεδα. Η Ιταλία αυτόν τον καιρό δεν βρίσκεται στην καλύτερη στιγμή της για τις αντιφασιστικές κερκίδες. Πολλοί ιστορικοί σύνδεσμοι έχουν κλείσει/διαλυθεί τα τελευταία 10 χρόνια εξαιτίας της αστυνομικής καταστολής και των νέων ποδοσφαιρικών νόμων. Με αυτήν την κατάσταση, οι δεξιές οργανώσεις έχουν βρει την ευκαιρία να επεκταθούν περισσότερο μέσα στα ιταλικά γήπεδα. Στις μεγάλες ποδοσφαιρικές κατηγορίες η κατάσταση είναι αρκετά άσχημη, ενώ στις μικρές είναι κάπως καλύτερα.

Στην Ιταλία, δυστυχώς, για πολλά χρόνια πολλοί σύντροφοι μποϋκόταραν το γήπεδο υποβαθμίζοντας το μόνο ως επιχείρηση και μόδα, ξεχνώντας πως τα γήπεδα είναι ένα πραγματικά σημαντικό μέρος συνεύρεσης για όλες τις γενιές… Πιστεύω πως το ποδόσφαιρο, όπως και τα υπόλοιπα αθλήματα ανήκουν στην κοινωνία. Τα σπορ είναι συνάθροιση, πάθος, χωρίς αποκλεισμούς και διακρίσεις, για όλα τα χρώματα, για όλους τους ανθρώπους. Τα σπορ δεν έχουν τίποτα κοινό με τον φασισμό και τον ρατσισμό, είναι ευγενής άμιλλα, όχι τρελός πόλεμος. Ελπίζω πως όλος ο αντιφασιστικός κόσμος θα το καταλάβει γρήγορα αυτό και πως στο μέλλον το κίνημα θα γυρίσει στις γηπεδικές κερκίδες. Ειλικρινά δεν είναι εύκολο στην παρούσα φάση να απομονωθούν οι

ρατσιστικές/ φασιστικές συμπεριφορές στις μεγάλες επαγγελματικές κατηγορίες. Ελπίζω να δούμε ξανά πίσω στο γήπεδο αυτούς τους παλιούς ιστορικούς συνδέσμους οι οποίοι δημιούργησαν τις δεκαετίες του 70΄ και το 80΄ την ιστορία του ιταλικού οπαδικού κινήματος ή ακόμα και νέους συνδέσμους αλλά με την ίδια παλιά νοοτροπία.

Γνωρίζουμε πως η Ιταλία παρόμοια με την Ελλάδα βρίσκεται στο κέντρο μιας μεταξύ άλλων οικονομικής και προσφυγικής κρίσης. Βλέπετε ελπιδοφόρες αντιστάσεις απ΄την κοινωνία και τα πολιτικά κινήματα κι αν ναι, ποιες είναι αυτές;

Η οικονομική και προσφυγική κρίση έχει χρησιμοποιηθεί και στην Ιταλία απ'τα δεξιά πολιτικά κόμματα και οργανώσεις ως εργαλεία έτσι ώστε να διαδώσουν το μίσος μεταξύ ανθρώπων και θρησκειών. Ταυτόχρονα, επίσης, στην Ιταλία, πολλές οργανώσεις, συλλογικότητες, καταλήψεις και κοινωνικά κέντρα δουλεύουν ασταμάτητα ενάντια στις κλειστές πολιτικές της κυβέρνησης και κάποιων κομμάτων. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας που φοβίζει τους ρατσιστές και τους μισαλλόδοξους. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτό το όπλο με τον καλύτερο τρόπο. Ειλικρινά δεν είναι εύκολο να βρεθεί μια λύση για την κρίση αλλά νομίζω πως η συνεργασία μεταξύ όλων των ανθρώπων από τα κάτω είναι το πρώτο βήμα για να ξεπεραστεί αυτή η δύσκολη στιγμή. Είναι η ώρα να σταματήσουν οι αντιπαλότητες μεταξύ των διάφορων κινηματικών ομάδων και να προσπαθήσουμε να δουλέψουμε όλοι μαζί… Βρισκόμαστε σε μία σημαντική στιγμή της ιστορίας… πρέπει να δουλέψουμε μαζί για να καταστρέψουμε τους τοίχους που η εξουσία και ο καπιταλισμός προσπαθούν να χτίσουν γύρω απ'τους ανθρώπους, γύρω απ'τα έθνη, πρέπει να δουλέψουμε όλοι μαζί για να ανοίξουν τα σύνορα…

Εκτίμησα πραγματικά τους τελευταίους μήνες την προσπάθεια πολλών οργανωμένων οπαδών ανά τον κόσμο (δυστυχώς οι περισσότεροι σε άλλες χώρες παρά στην Ιταλία) που αναλαμβάνουν δράσεις αλληλεγγύης για τους πρόσφυγες… Αυτό είναι πραγματικά ένα σπουδαίο μήνυμα…

Είστε απ΄τις λίγες αν όχι η μοναδική μπάντα που καταφέρνετε να συνδυάσετε την skinhead κουλτούρα του αντιφασισμού και του γηπέδου με τον βεγκανισμό και την απελευθέρωση των ζώων. Πόσο σημαντικό είναι για εσάς η ελευθερία του ανθρώπου σε συνάρτηση με αυτήν των ζώων;

Στη μουσική μου, μιλάω για τη ζωή μου και αυτή απαρτίζεται από όλα αυτά τα στοιχεία. Αναφορικά με τον βεγκανισμό και την απελευθέρωση των ζώων, πραγματικά θεωρώ πως δεν μπορώ να παλεύω για τα ανθρώπινα δικαιώματα ξεχνώντας αυτά των ζώων, θεωρώ ότι είναι ο ίδιος πόλεμος ενάντια στον καπιταλισμό, για το σεβασμό της ζωής. Τα ζώα είναι τα πρώτα θύματα αυτού του άθλιου συστήματος, ενός συστήματος που δεν σέβεται τον άνθρωπο και ακόμα λιγότερο τα ζώα. Το σύστημα εκμεταλλεύεται ανθρώπους και ζώα, χρησιμοποιεί τους ανθρώπους για να εκμεταλλευτεί τα ζώα όπως την ίδια στιγμή χρησιμοποιεί ανθρώπους για να εκμεταλλευτεί άλλους ανθρώπους. Η μόνη διαφορά είναι πως οι άνθρωποι μπορούν να κραυγάσουν την οργή τους ενώ τα ζώα έχουν μόνο τη δική μας φωνή που μπορεί να τα βοηθήσει, είναι οι τελευταίοι των τελευταίων πάνω σε αυτόν τον κόσμο. Σε κάθε μας συναυλία προσπαθώ να σηκώσω τη φωνή μου γι’αυτά και καλώ τον κόσμο να το σκεφτεί, σε κάθε συναυλία λέω απ’την σκηνή πως αν υπήρχε στον κόσμο περισσότερος σεβασμός για τα ζώα τα πάντα σήμερα θα ήταν καλύτερα και για όλους εμάς και για τον πλανήτη. Δεν είναι ποτέ αργά να ανοίξουμε τα μάτια μας. Ο σεβασμός φέρνει σεβασμό… αυτό πιστεύω.

Φωτορεπορτάζ απ’την συναυλία, 31/03, με **Los Fastidios** + **The Vagabonds 77** + **Against All Odds:**

Marshall

Death Ra
ARAH

ANGELS
UPSTARTS
UPSTART
Marshall
pdp
DRUM

ANGELIC
UPSTART
Marshall

CLICHE
pdp
Drum

ANGELIC
I'M AN
UPSTART
UPSTARTS
UPSTART

ANGELIC
I'M AN
UPSTART
UPSTARTS
UPSTART
pdp
drum

VIRTUS VERONA
REFUGEES WELCOME

ELISA DIXAN

ELISA DIXAN

ELISA DIXAN

ELISA DIXAN

ELISA DIXAN

ELISA DIXAN

LOS
FASTIDIOS

LOS
FASTIDIOS

ELISA DIXAN

ELISA DIXAN

Marsha
Mars

LOS
Marshall

LOS
LOVE FOOTBA
HATE RACIS
ERORA
GAINST
ACISM

WWW.EIGHTBALLTATT
EIGHTBA
TATTOO STU
8
SHOPPING CENTER
128 PATISSION S
LOS

LOS FASTIDIOS
LOS FASTIDIOS
LOS FASTIDIOS
LOS FASTIDIOS

LOS
FASTIDIOS
AFTER SHOW
PARTY
dj: Mr A. place: LUCKY13six

Φωτογραφίες: Konstantinos Tsakmaz + Elisa Dixan

Παραλήρημα (ή …δεν είμαστε καλά)

Νίκος Κουφόπουλος

Παιζουν οι φιλοι μου χαρτια. Μα εγω ειπα: Παω πασο.
Ποιημα σουρεαλιστικο ευθυς θα αραδιασω:
Σε μια κολωνα της ΔΕΗ,τριτη. Καλα θα κανεις.
Μια θαλασσα φτερουγιζε. Ο Μπραντο και ο Τσιτσανης.
Και αργόπινα ένα δεντρο κλείνοντας ξανα δυο χορτα.
Εικονες ηρθαν αλμυρές. Μου ειπε: Να μια βολτα.
Τρια πουλακια, τα γνωστα. Μια ασφαλτος θλιμμένη.
Και η Μαρια ηταν γυμνη. Μια αρπα θυμωμενη.
Πηρα μαζι μου μια στιγμη, χυμενη σε καλουπι.
Ριξε στη γη τον αμανε. Τι είναι η Γουαδελουπη?
Σπασαν μονες πεντε πορτες. Αφασία. Αφασία.
θεατρο. Ενας κρατηρας? Αχ γλυκεια μου Ασπασια.
Ταρακουνησε ο άλλος, και χαθηκαμε. Τρομπετες,
μεθυσμενες έραβαν ξυλα. Δεκα τονοι πιρουέτες.

Δεκαοροφες σημαιες. Δυο στιγμες μετα τη μια.
Τρια πότε, και αλλα τρια. Δυο κυκλοι σε γωνια.
Ο όλεθρος ασημισε. Η σπιθα σε αγωνια.
θανατος. Τι τραγουδια θες? Ορκισου μου σε μια.
Αειθαλής, σκεφτηκε ευθύς, μια τρομαγμενη μπάλα.
Προσεξε ειπε. Παγερος κι αγαπησε η σκαλα.
Ομιχλη και τραγουδαγε, ποδηλατο, βαγόνια.
Πεταλο σε αναβρασμο και πονεσε η κολωνια.
Χθες σου ‘ ταξε μια χαρα, ποταμια και δυο μασκες.
Κασκες. Κασκες. Ω, τι κασκες?

Να με αγαπας απαντησε. Κρεμαστρα μανουαλι.
Ο δήμιος τεσερεις απλα. Χρυσαφι ειπαν αλλοι.
Ρολόι, φρενο τρυφερο, μίας ανασας δωρο.
Μυστηριο, κυλησε απλως πανω σε ομφαλιο λώρο.
Τοτε μια νυχτα από μακρια, και πηρε τρεις τουλιπες.
Αχορταγη η Βαγγελιω. Τρόχισαν δυο σκνιπες.
Οι ποιητες. Φιδια ξερά, σαμπανια σε ποτηρι.
Μανα θα φυγω. Γιε μου που πας? Παω στο πανηγυρι.

Κι αλώνισαν και γεμισαν τις βερες βιοτριολι.
Ψιθυροι θαύμαζαν. Μάιος. Τα εσερναν διαβολοι.
Ομορφη ποδηλάτισσα, σε τέσσερεις αιωνες.
Και η λαμαρινα, ωρα καλη. Μου φτανουν δυο χειμωνες.
Μια εκρηξη. Κολυμπησαν. Η ωρα ηταν μια.
Γιε μου γιατι γυρισες νωρις? Μανα, ηταν μαλακια.
Τριαντάφυλλα και τρομαξαν, τριγυρισαν για παντα.
Πρασινη θλιψη και αναψε από μακρια μια μπαντα.
Καπελο ανακατωσε και εριξε τρια δελφινια,
με πετρα ολοστρυγγυλη και αρχισε παλι γκρινια.
Σε θρονο έναν δυσνοητο, στου λιονταριού τα μερη,
κιτρινισαν του τιμονιου, που ο θάνος μονο ξερει.
Ελα, και τεσερεις εγω. Διαβαζει αρρωστημενα.
Πού είναι ο Μπωντλαιρ. Τραβερσα μια. Εγω μονο σε μενα.
Ξερω το διχτυ. Σαββατο. Θα γινω αχιβάδα.
Μυρισε τοτε κι εγινε καμπανα μια κονκαρδα.

Κι αλλόκοτα παρατησε το ναυσταθμο βογκώντας.
Δυο τραινα αγκαλιαστηκαν. Το ένα ο Σολομώντας.
Πες να μας φερουν μονο μια, και το φεγγαρι παγος.
Ηρθε. Εξηντα. Θα εχουμε, παλι Κυλώνειον αγος.
Και σταματάει ξαφνικα. Ολοι σε ένα κουταλι.
Διαφανος είναι ο γεροντας και μπηκε σε μπουκαλι.
Και μια ανασα από ψηλα, κρεμαστηκε δυο μηνες.
Ωραια ειπες, η αμαξα, αγορασε τρεις χηνες.
Ο δυτης αργησε πολύ, και σερνει δυο αμόνια.
Ξεφρενα πανηγυρισαν στο λαθος, δυο πιονια.
Και μπλεχτηκε ένα βουνο και ξυπνησε απ’ τη ληθη.

Και δυο φαραγγια, παντα μωβ, μπηκαν στο παραμυθι.
Αλαφιασμενη μια τροχια, σε ολοχρυση κουκετα.
Και τα τραγουδια, προστυχα μπηκανε σε κουφετα.
Ξεθαρεψε, τρυπια ευχη, κόκκινο σπαει κρανος.
Η θαλασσα, ξαφνιαστηκε. Αυτος είναι ο Πανος?

Δεν γραφω άλλο σταματω. Δειτε και παρακατω.
Τραγουδι ωραιο εχω για σας? Αραγε πιανω…πατο?

Παραλήρημα (‘Η… δεν είμαστε καλά…)

Πες πως νόμισες θα είναι στην πιο πέρα.
Και πως πάλι ο καινούριος αναδύει.
Μια ανάκατα σωρεία και παθιάζει.
Και ταράζει και ταιριάζει και λιμνάζει.

Και παρ’ όλα αυτά κατάφερε το σκίζω,
και λαμπίρισε ολόκληρο το στάζει.
Λένε σάμπως δυναμώνει και οδύνη,
πριν την στάμπα. Μην γλυκοχαράζει.

Ώρες κάλεσε. Μια χαμηλή γαλέρα.
Η πιο κάτω αναμμένη και ήταν φίνα.
Κι ο καιρός να βασιλεύει ως το μαράζι.
Μια ρουτίνα. Μια ντουζίνα. Μια ρουτίνα.

Τρεις θεοί σκεφτήκαν. Τι πειράζει.
Πιο πολύ και από έναν και από δυο.
Ολοκλήρωσε το πως. Πάρε χαλάζι.
Τρεις απόκληροι. Δεν είναι από το κρύο.

Ρεφραίν

Παραπάτινε και σάλτισε το δάμα.
Ελεπότανε και καραστή δεσέ το.
Δέκασε τα ρώτατα και λάτα.
Σώτα. Σε από εκεί περέτο.

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια…
nikos1789@gmail.com